

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 147

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 56

25 maja 2013

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2013/C 147/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 141 z 18.5.2013.....

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2013/C 147/02

Sprawa C-10/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 8 stycznia 2013 r. — Csilla Sajtos przeciwko Budapest Főváros VI. Kerület Önkormányzata

2

2013/C 147/03

Sprawa C-32/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sozialgericht Nürnberg (Niemcy) w dniu 22 stycznia 2013 r. — Petra Würker przeciwko Familienkasse Nürnberg

2

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2013/C 147/04	Sprawa C-45/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 28 stycznia 2013 r. — Andreas Kainz przeciwko Pantherwerke AG ...	2
2013/C 147/05	Sprawa C-46/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Datenschutzkommission (Austria) w dniu 28 stycznia 2013 r. — H przeciwko E	3
2013/C 147/06	Sprawa C-50/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Aosta (Włochy) w dniu 30 stycznia 2013 r. — Rocco Papalia przeciwko Comune di Aosta	3
2013/C 147/07	Sprawa C-56/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szegedi Ítéltábla (Węgry) w dniu 4 lutego 2013 r. — Érseksanádi Mezőgazdasági Zrt. przeciwko Bács-Kiskun Megyei Kormányhivatal	4
2013/C 147/08	Sprawa C-58/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio Nazionale Forense (Włochy) w dniu 4 lutego 2013 r. — Angelo Alberto Torresi przeciwko Consiglio dell'Ordine degli Avvocati di Macerata	5
2013/C 147/09	Sprawa C-59/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio Nazionale Forense (Włochy) w dniu 4 lutego 2013 r. — Pierfrancesco Torresi przeciwko Consiglio dell'Ordine degli Avvocati di Macerata	5
2013/C 147/10	Sprawa C-66/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 8 lutego 2013 r. — Green Network SpA przeciwko Autorità per l'energia elettrica e il gas	6
2013/C 147/11	Sprawa C-69/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Roma (Włochy) w dniu 11 lutego 2013 r. — Mediaset SpA przeciwko Ministero dello Sviluppo Economico	7
2013/C 147/12	Sprawa C-73/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Tivoli (Włochy) w dniu 11 lutego 2013 r. — T.....	7
2013/C 147/13	Sprawa C-75/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 14 lutego 2013 r. — SEK Zollagentur GmbH przeciwko Hauptzollamt Gießen	8
2013/C 147/14	Sprawa C-80/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 15 lutego 2013 r. — ACO Industrie Tábor s. r. o. przeciwko Odvolací finanční ředitelství	8
2013/C 147/15	Sprawa C-82/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 19 lutego 2013 r. — Società cooperativa Madonna dei Miracoli przeciwko Regione Abruzzo, Ministero delle Politiche Agricole e Forestali	8
2013/C 147/16	Sprawa C-85/13: Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej	9
2013/C 147/17	Sprawa C-88/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia) w dniu 22 lutego 2013 r. — Philippe Gruslin przeciwko Citibank Belgium SA	10
2013/C 147/18	Sprawa C-91/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 25 lutego 2013 r. — Essent Energie Productie BV, druga strona postępowania: Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid	10

2013/C 147/19	Sprawa C-92/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 25 lutego 2013 r. — Gemeente 's-Hertogenbosch, druga strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën	11
2013/C 147/20	Sprawa C-105/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 4 marca 2013 r. — P. J. Vonk Noordegraaf przeciwko Staatssecretaris van Economische Zaken	11
2013/C 147/21	Sprawa C-110/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 7 marca 2013 r. — HaTeFo GmbH przeciwko Finanzamt Haldensleben	12
2013/C 147/22	Sprawa C-114/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Antwerpen (Belgia) w dniu 11 marca 2013 r. — Theodora Hendrika Bouman przeciwko Rijksdienst voor Pensioenen	12
2013/C 147/23	Sprawa C-123/13 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 13 grudnia 2012 r. w sprawie T-103/08 Versalis SpA, wcześniej Polimeri Europa SpA i Eni SpA przeciwko Komisji, wniesione w dniu 15 marca 2013 r. przez Versalis SpA i Eni SpA	13
2013/C 147/24	Sprawa C-127/13 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 15 stycznia 2013 r. w sprawie T-392/07, Guido Strack przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 15 marca 2013 r. przez Guida Stracka	14
2013/C 147/25	Sprawa C-136/13 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 22 stycznia 2013 r. w sprawie T-218/00 Cooperativa Mare Azzurro przeciwko Komisji, wniesione w dniu 18 marca 2013 r. przez Cooperativa Mare azzurro Socialpesca Soc. coop. arl, dawniej Cooperativa Mare azzurro Soc. coop. rl, i Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. rl	15

Sąd

2013/C 147/26	Sprawa T-294/10: Wyrok Sądu z dnia 11 kwietnia 2013 r. — CBp Carbon Industries przeciwko OHIM (CARBON GREEN) (Wspólnotowy znak towarowy — Międzynarodowa rejestracja wskazująca Wspólnotę Europejską — Słowny wspólnotowy znak towarowy CARBON GREEN — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009).....	16
2013/C 147/27	Sprawa T-505/10: Wyrok Sądu z dnia 10 kwietnia 2013 r. — Höganäs przeciwko OHIM — Haynes (ASTALOY) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego ASTALOY — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy HASTELLOY — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Współistnienie znaków towarowych)	16
2013/C 147/28	Sprawa T-87/11: Wyrok Sądu z dnia 10 kwietnia 2013 r. — GRP Security przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu (Klauzula arbitrażowa — Zamówienia publiczne na usługi — Usługi w zakresie monitorowania i dozoru budynków Trybunału Obrachunkowego — Skarga o stwierdzenie nieważności — Decyzja o jednostronnym rozwiązaniu umowy zawierająca żądanie odszkodowania — Akt o charakterze umownym — Brak zmiany kwalifikacji skargi — Niedopuszczalność — Decyzja dotycząca sankcji w postaci wykluczenia przez okres trzech miesięcy — Interes prawny — Prawo do obrony — Poważne naruszenie zobowiązań — Zasada legalności kar — Nadużycie władzy — Proporcjonalność).....	16

2013/C 147/29	Sprawa T-336/11: Wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2013 r. — Italiana Calzature przeciwko OHIM — Vicini (Giuseppe GIUSEPPE ZANOTTI DESIGN) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Giuseppe GIUSEPPE ZANOTTI DESIGN — Wcześniejsze, graficzny krajowy i słowny wspólnotowy, znaki towarowe ZANOTTI — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009) 17	17
2013/C 147/30	Sprawa T-337/11: Wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2013 r. — Italiana Calzature przeciwko OHIM — Vicini (Giuseppe BY GIUSEPPE ZANOTTI) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Giuseppe BY GIUSEPPE ZANOTTI — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy ZANOTTI — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009)..... 17	17
2013/C 147/31	Sprawa T-360/11: Wyrok Sądu z dnia 10 kwietnia 2013 r. — Fercal — Consultadoria e Serviços przeciwko OHIM — Parfums Rochas (PATRIZIA ROCHA) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego PATRIZIA ROCHA — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy ROCHAS — Odmowa rejestracji przez Wydział Sprzeciwów — Niedopuszczalność odwołania wniesionego do izby odwoławczej — Artykuł 60 rozporządzenia (WE) nr 207/2009)..... 18	18
2013/C 147/32	Sprawa T-671/11: Wyrok Sądu z dnia 10 kwietnia 2013 r. — IPK International przeciwko Komisji (Pomoc finansowa na rzecz projektu z dziedziny turystyki ekologicznej — Zwrot odzyskanych kwot — Decyzja wydana w wyniku stwierdzenia przez Sąd nieważności wcześniej wydanej decyzji dotyczącej cofnięcia pomocy — Odsetki wyrównawcze — Odsetki za zwłokę — Obliczanie) 18	18
2013/C 147/33	Sprawa T-110/12 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 11 marca 2013 r. — Iranian Offshore Engineering & Construction przeciwko Radzie (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające wobec Iranu — Zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru — Wyważenie wchodzących w grę interesów) 18	18
2013/C 147/34	Sprawa T-113/13 P: Odwołanie wniesione w dniu 22 lutego 2013 r. przez Krisa Van Neyghema od wyroku wydanego w dniu 12 grudnia 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-77/11 Van Neyghem przeciwko Radzie 19	19
2013/C 147/35	Sprawa T-116/13 P: Odwołanie wniesione w dniu 25 lutego 2013 r. przez Giorgia Lebedefa od postanowienia wydanego w dniu 12 grudnia 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-70/11 Lebedef przeciwko Komisji 19	19
2013/C 147/36	Sprawa T-117/13 P: Odwołanie wniesione w dniu 25 lutego 2013 r. przez Giorgia Lebedefa od postanowienia wydanego w dniu 12 grudnia 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-109/11 Lebedef przeciwko Komisji 20	20
2013/C 147/37	Sprawa T-126/13: Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2013 r. — Direct Way i Direct Way Worldwide przeciwko Parlamentowi 20	20
2013/C 147/38	Sprawa T-139/13: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2013 r. — Eltek przeciwko OHIM (ELTEK) ... 21	21

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2013/C 147/39	Sprawa T-140/13: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2013 r. — Scheepsbouw Nederland przeciwko Komisji	22
2013/C 147/40	Sprawa T-150/13: Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2013 r. — Ziegler Relocation przeciwko Komisji	22
2013/C 147/41	Sprawa T-156/13: Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2013 r. — Petro Suisse Intertrade przeciwko Radzie	23
2013/C 147/42	Sprawa T-157/13: Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2012 r. — Sorinet Commercial Trust Bankers przeciwko Radzie	23
2013/C 147/43	Sprawa T-158/13: Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2013 r. — Iralco przeciwko Radzie	24
2013/C 147/44	Sprawa T-159/13: Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2013 r. — HK Intertrade przeciwko Radzie	24
2013/C 147/45	Sprawa T-160/13: Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2013 r. — Bank Mellat przeciwko Radzie ...	25
2013/C 147/46	Sprawa T-162/13: Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2013 r. — Magic Mountain Kletterhallen i in. przeciwko Komisji	25
2013/C 147/47	Sprawa T-164/13: Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2013 r. — Sun Capital Partners przeciwko OHIM — Sun Capital Partners (SUN CAPITAL)	26
2013/C 147/48	Sprawa T-169/13: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2013 r. — Benelli Q.J. przeciwko OHIM (MOTO B)	27
2013/C 147/49	Sprawa T-170/13: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2013 r. — Benelli Q.J. Srl przeciwko OHIM	27
2013/C 147/50	Sprawa T-171/13: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2013 r. — Benelli Q.J. przeciwko OHIM (MOTOBI B PESARO).....	28
2013/C 147/51	Sprawa T-175/13: Skarga wniesiona w dniu 25 marca 2013 r. — Omega przeciwko OHIM — Omega Engineering (Ω OMEGA)	28
2013/C 147/52	Sprawa T-180/13: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2013 r. — Pesqueras Riveirenses i in. przeciwko Radzie	29
2013/C 147/53	Sprawa T-191/13: Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2013 r. — Hiszpania przeciwko Komisji ...	29
2013/C 147/54	Sprawa T-194/13: Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2013 r. — United Parcel Service przeciwko Komisji	30

Sąd do spraw Służby Publicznej

2013/C 147/55	Sprawa F-20/06 RENV: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 30 stycznia 2013 r. — De Luca przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Przekazanie sprawy do Sądu po uchyleniu rozstrzygnięcia — Powołanie — Urzędnicy przechodzący do wyższej grupy funkcyjnej w drodze konkursu otwartego — Kandydat wpisany na listę rezerwy kadrowej przed wejściem w życie nowego regulaminu pracowniczego — Przepisy przejściowe w zakresie zaszeregowania do grupy przy zatrudnieniu — Zaszeregowanie do grupy na podstawie nowych przepisów — Artykuł 12 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego)	31
2013/C 147/56	Sprawa F-91/10: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 13 marca 2013 r. — AK przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Artykuł 43 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego — Sporządzenie po terminie sprawozdań z przebiegu kariery zawodowej — Krzywda — Utraty szansy na awans)	31
2013/C 147/57	Sprawa F-87/11: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 30 stycznia 2013 r. — Wahlström przeciwko Frontexowi (Służba publiczna — Członek personelu tymczasowego — Nieprzedłużenie umowy o pracę na czas określony — Artykuł 8 WZiPW — Procedura — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Właściwość)	32
2013/C 147/58	Sprawa F-93/11: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 21 marca 2013 r. — Taghani przeciwko Komisji (Służba publiczna — Konkurs otwarty — Decyzja komisji konkursowej o niedopuszczeniu do etapu oceny zintegrowanej — Środki odwoławcze — Skarga do sądu wniesiona bez oczekiwania na decyzję w przedmiocie zażalenia administracyjnego — Dopuszczalność — Zmiana ogłoszenia o konkursie po przeprowadzeniu testów wstępnych — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań — Pewność prawa)	32
2013/C 147/59	Sprawa F-111/11: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 21 marca 2013 r. — van der Aat i in. przeciwko Komisji. (Służba publiczna — Wynagrodzenie — Coroczne dostosowanie wynagrodzeń i emerytur urzędników i innych pracowników — Artykuły 64, 65 i 65a regulaminu pracowniczego — Załącznik XI do regulaminu pracowniczego — Rozporządzenie (UE) nr 1239/2010 — Współczynniki korygujące — Urzędnicy zatrudnieni w Isprze)	32
2013/C 147/60	Sprawa F-112/11: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 21 marca 2013 r. — Dalmasso przeciwko Komisji (Służba publiczna — Wynagrodzenie — Coroczne dostosowanie wynagrodzeń i emerytur urzędników i innych pracowników — Artykuły 64, 65 i 65 a regulaminu pracowniczego — Załącznik XI do regulaminu pracowniczego — Rozporządzenie (UE) nr 1239/2010 — Współczynniki korygujące — Urzędnicy zatrudnieni w Isprze)	33
2013/C 147/61	Sprawa F-10/12: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 19 marca 2013 r. — SF (*) przeciwko Komisji (Służba publiczna — Wynagrodzenie — Dieta dzienna — Przeniesienie — Przyznanie diety dziennej — Urzędnik będący właścicielem mieszkania położonego w nowym miejscu zatrudnienia — Dowód poniesienia kosztów wynikających z tymczasowego zagospodarowania się w nowym miejscu zatrudnienia)	33
2013/C 147/62	Sprawa F-13/12: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 19 marca 2013 r. — BR przeciwko Komisji (Służba publiczna — Członek personelu tymczasowego — Nieprzedłużenie umowy)	33

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

(2013/C 147/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 141 z 18.5.2013.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 129 z 4.5.2013.

Dz.U. C 123 z 27.4.2013.

Dz.U. C 114 z 20.4.2013.

Dz.U. C 108 z 13.4.2013.

Dz.U. C 101 z 6.4.2013.

Dz.U. C 86 z 23.3.2013.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 8 stycznia 2013 r. — Csilla Sajtos przeciwko Budapest Főváros VI. Kerület Önkormányzata

(Sprawa C-10/13)

(2013/C 147/02)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Csilla Sajtos

Strona pozwana: Budapest Főváros VI. Kerület Önkormányzata

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle postanowień art. 6 ust. 3 [Traktatu o Unii Europejskiej] prawo do ochrony w przypadku nieuzasadnionego zwolnienia z pracy stanowi prawo podstawowe, stanowiące część składową prawa Unii jako ogólna zasada, którą należy uznawać za normę prawa pierwotnego?
- 2) Jeżeli tak jest, czy prawo to przysługuje również urzędnikom publicznym?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sozialgericht Nürnberg (Niemcy) w dniu 22 stycznia 2013 r. — Petra Würker przeciwko Familienkasse Nürnberg

(Sprawa C-32/13)

(2013/C 147/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Sozialgericht Nürnberg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Petra Würker

Druga strona postępowania: Familienkasse Nürnberg

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 77 lub 78 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że z pobierania renty wychowawczej wynika prawo wobec państwa członkowskiego, które wypłaca rentę?
- 2) Czy sytuacja zmieniła się od dnia 1 maja 2010 r. wraz z wejściem w życie rozporządzenia (WE) nr 883/2004 ⁽²⁾ i czy art. 67 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 należy interpretować w ten sposób, że każdy rodzaj emerytury lub renty (w tym niemiecka renta wychowawcza) powoduje powstanie tego prawa?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 28 stycznia 2013 r. — Andreas Kainz przeciwko Pantherwerke AG

(Sprawa C-45/13)

(2013/C 147/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Andreas Kainz

Strona pozwana: Pantherwerke AG

Pytania prejudycjalne

1) Czy w kontekście odpowiedzialności za produkt sformułowanie „miejsce, gdzie nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę” użyte w art. 5 pkt 3 rozporządzenia (WE) nr 44/2001 ⁽¹⁾ należy rozumieć w ten sposób, że:

1.1 miejscem zdarzenia wywołującego szkodę („Handlungsort”) jest miejsce siedziby producenta;

1.2 miejscem zdarzenia wywołującego szkodę („Handlungsort”) jest miejsce wprowadzenia produktu do obrotu;

1.3 miejscem zdarzenia wywołującego szkodę („Handlungsort”) jest miejsce nabycia produktu przez użytkownika?

2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1.2:

2.1 Czy produkt można uznać za wprowadzony do obrotu, jeżeli opuścił przeprowadzany przez wytwórcę proces produkcji i został wprowadzony do procesu handlowego, w którym jest oferowany w stanie gotowym do użytku lub konsumpcji;

2.2 Czy produkt można uznać za wprowadzony do obrotu, jeżeli jest on przedmiotem zorganizowanej dystrybucji wśród użytkowników końcowych?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Datenschutzkommission (Austria) w dniu 28 stycznia 2013 r. — H przeciwko E

(Sprawa C-46/13)

(2013/C 147/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Datenschutzkommission

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: H

Strona pozwana: E

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 7 lit. c) dyrektywy 2006/24/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że osoba fizyczna, której dotyczy zatrzymywanie danych w rozumieniu dyrektywy, nie należy do kategorii „upoważnionego personelu” w rozumieniu tego przepisu i nie może jej być przyznane prawo dostępu do jej własnych danych przysługujące wobec dostawcy ogólnie dostępnych usług łączności lub publicznej sieci łączności?

2) Czy art. 13 ust. 1 lit. c) i d) dyrektywy 95/46/WE ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że prawo osoby fizycznej, której dotyczy zatrzymywanie danych w rozumieniu dyrektywy 2006/24/WE, do uzyskania dostępu do jej własnych danych na podstawie art. 12 lit. a) tej dyrektywy przysługujące wobec dostawcy ogólnie dostępnych usług łączności lub publicznej sieci łączności może zostać wyłączone lub ograniczone?

3) W razie udzielenia co najmniej częściowo odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy art. 7 lit. c) dyrektywy 2006/24/WE jest zgodny z prawem podstawowym, o którym mowa w art. 8 ust. 2 zdanie drugie karty praw podstawowych, a tym samym jest ważny?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniająca dyrektywę 2002/58/WE, Dz.U. L 105, s. 54.

⁽²⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych, Dz.U. L 281, s. 31.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Aosta (Włochy) w dniu 30 stycznia 2013 r. — Rocco Papalia przeciwko Comune di Aosta

(Sprawa C-50/13)

(2013/C 147/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale ordinario di Aosta

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Rocco Papalia

Strona pozwana: Comune di Aosta

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni dyrektywy 1999/70/WE⁽¹⁾ (art. 1 oraz klauzuli 5 załącznika do porozumienia ramowego a także wszystkich związanych lub łączących się z nimi przepisów) należy dokonywać w ten sposób, iż pozwala ona, aby pracownik zatrudniony przez podmiot publiczny na podstawie umowy na czas określony w braku przesłanek wymaganych w rzeczonych przepisach wspólnotowych miał prawo do odszkodowania za szkodę, jedynie jeżeli udowodni, iż szkoda ta rzeczywiście zaistniała, a mianowicie, jeżeli przedstawi pozytywny dowód — chociażby był to dowód na podstawie poszlak, lecz w każdym razie mający dokładny charakter — iż musiał zrezygnować z innych lepszych sposobności do pracy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 175, s. 43

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szegedi Ítéltábla (Węgry) w dniu 4 lutego 2013 r. — Érsekcsanádi Mezőgazdasági Zrt. przeciwko Bács-Kiskun Megyei Kormányhivatal

(Sprawa C-56/13)

(2013/C 147/07)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szegedi Ítéltábla.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Érsekcsanádi Mezőgazdasági Zrt..

Strona pozwana: Bács-Kiskun Megyei Kormányhivatal.

Pytania prejudycjalne

1) Czy zgodna z prawem Unii — dyrektywami Rady 92/40/EWG⁽¹⁾ i 2005/94/WE⁽²⁾ i decyzją Komisji 2006/115/WE — jest decyzja wydana przez węgierskie organy administracyjne w ramach tymczasowych środków ochronnych przeciwko wysoce zjadliwej grypie ptaków, przez którą ustanowiono strefę ochronną, w ramach której zakazano między innymi transportu drobiu?

Czy zgodne z prawem Unii — dyrektywami Rady 92/40/EWG i 2005/94/WE i decyzją Komisji 2006/115/WE — są: decyzja wydana przez węgierskie organy administracyjne w ramach tymczasowych środków ochronnych przeciwko wysoce zjadliwej grypie ptaków, przez którą częściowo zostały zmienione przepisy dotyczące obszaru

ochrony i w tych ramach zakazano między innymi transportu drobiu przez tę strefę, jak również środek zastosowany w odniesieniu do skarżącej w formie decyzji właściwego organu (decyzja niepodlegająca zaskarżeniu), którą zakazano transportu (dla celów hodowlanych) indyków do fermy znajdującej się w obrębie strefy ochronnej, dokładnie w centrum wykrytej infekcji?

2) Czy jeden z celów dyrektyw Rady 92/40/EWG i 2005/94/WE, jako źródeł prawa Unii, polega na ustanowieniu prawa Unii zmierzającego do naprawienia ewentualnych szkód wyrządzonych osobom prywatnym w wyniku przepisów tymczasowych wydanych w imieniu ochrony przed wysoce zjadliwą gripą ptasią w Unii? Czy podstawa prawna prawa Unii wskazana w dyrektywach Rady 92/40/EWG i 2005/94/WE i decyzjach Komisji 2006/105/WE i 2006/115/WE przyznaje wystarczającą kompetencję do przyjęcia prawa Unii zmierzającego do naprawienia ewentualnych szkód wyrządzonych osobom prywatnym w wyniku tymczasowych przepisów ochronnych przed wysoce zjadliwą gripą ptasią?

3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy zgodne z prawem i prawem Unii jest ograniczenie prawa do odszkodowania za szkody wynikające z przepisów tymczasowych wydanych w wykonaniu wspomnianych źródeł prawa? Czy można uznać, że przepis krajowy, który ogranicza odszkodowanie ze strony państwa do rzeczywiście poniesionych szkód i wydatków i wyłącza możliwość odszkodowania za utracony zysk, stanowi konieczne i proporcjonalne ograniczenie prawa do odszkodowania za szkody wyrządzone osobom prywatnym?

4) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie, czy powódka może opierać swoje prawo do uzyskania odszkodowania za utracony zysk bezpośrednio na postanowieniach Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (art. 16 dotyczący wolności prowadzenia działalności gospodarczej, art. 17 dotyczący prawa własności, art. 47 dotyczący prawa do rzeczywistej ochrony prawnej), jeżeli przepisy tymczasowe wydane przez państwo członkowskie w wykonaniu prawa Unii w ramach ochrony przed wysoce zjadliwą gripą ptasią wyrządziły szkodę skarżącej, jednakże w związku z odszkodowaniem za powstałe szkody uregulowanie krajowe ogranicza dochodzenie takiego odszkodowania, wyłączając możliwość dochodzenia odszkodowania za utracony zysk?

5) Jeżeli można by było powoływać się na prawo do pełnego odszkodowania za szkody na podstawie jednej z podstaw prawa Unii, to czy można powoływać się na to prawo wyłącznie wobec państwa, czy też posługując się szeroką wykładnią pojęcia państwo, na takie prawo można powoływać się również wobec organu administracji publicznej w postępowaniu zmierzającym do uzyskania odszkodowania za szkody wyrządzone przy wykonywaniu zadań publicznych? Jeżeli można powoływać się na takie prawo wobec organów administracji, to czy prawo krajowe może wymagać w odniesieniu do dochodzenia roszczeń za szkody wykazania spełnienia dodatkowych przesłanek powstania prawa do odszkodowania?

- 6) Jeżeli prawo Unii nie przyznaje skarżącej możliwości uzyskania bezpośrednio na podstawie prawa Unii pełnego odszkodowania za wyrządzone jej szkody, to czy zasada równorzędności procesowej nakazuje stosowanie tych samych przepisów w celu rozstrzygania roszczeń, które powinny być oceniane na podstawie prawa Unii, i podobnych roszczeń, które powinny być oceniane na podstawie prawa węgierskiego?
- 7) Czy w podobnych okolicznościach do niniejszego przypadku — z uwagi na przepisy ustawowe i wykonawcze wydane przez państwa członkowskie w ramach ochrony przed wysoce zjadliwą gripą u dzikich ptaków w Unii wpływają w sposób nieuchronny na funkcjonowanie wewnętrznego rynku — możliwe jest w postępowaniu sądowym dotyczącym przepisów wykonujących prawo Unii, zwrócenie się do Komisji Europejskiej w celu wydania opinii jako *amicus curiae*, w szczególności w tych przypadkach, gdy wiadomo, że Komisja Europejska wszczęła postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego dotyczące kwestii prawnych mających znaczenie dla rozpatrywanego przypadku?
- 8) Jeżeli istnieje możliwość zwrócenia się do Komisji Europejskiej w celu wydania opinii jako *amicus curiae* lub w celu uzyskania zwykłej informacji, to czy Komisja Europejska jest zobowiązana do wydania opinii jako *amicus curiae* lub udzielenia wnioskowanej informacji odnośnie do danych, dokumentów i oświadczeń uzyskanych w trakcie postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego i praktyki stosowanej w tej dziedzinie przez Komisję Europejską — w szczególności w przypadku, gdy chodzi o dane niejawnne, które zostały uzyskane na etapach poprzedzających postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego przed Trybunałem Sprawiedliwości? Czy można publicznie wykorzystać takie dane w konkretnym postępowaniu toczącym się przed sądem państwa członkowskiego?

(¹) Dyrektywa Rady 92/40/EEG z dnia 19 maja 1992 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania grypy drobiu (Dz.U. L 167, s. 1).

(²) Dyrektywa Rady 2005/94/WE z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania grypy ptaków i uchyłająca dyrektywę 92/40/EEG (Dz.U. L 10, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio Nazionale Forense (Włochy) w dniu 4 lutego 2013 r. — Angelo Alberto Torresi przeciwko Consiglio dell'Ordine degli Avvocati di Macerata

(Sprawa C-58/13)

(2013/C 147/08)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio Nazionale Forense

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Angelo Alberto Torresi

Strona pozwana: Consiglio dell'Ordine degli Avvocati di Macerata

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 dyrektywy 98/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. mającej na celu ułatwienie stałego wykonywania zawodu prawnika w państwie członkowskim innym niż państwo uzyskania kwalifikacji zawodowych (¹), w świetle ogólnego zakazu nadużywania prawa i art. 4 ust. 2 TUE dotyczącego poszanowania tożsamości narodowych, należy interpretować w taki sposób, że zobowiązuje on krajowe organy administracji do wpisania na listę prawników z innych państw członkowskich obywateli włoskich, którzy dopuścili się zachowań stanowiących nadużycie prawa Unii, oraz czy powyższy przepis wyklucza praktykę krajową umożliwiającą wspomnianym organom oddalenie wniosku o wpis na listę prawników z innych państw członkowskich, jeżeli występują obiektywne okoliczności pozwalające na stwierdzenie nadużycia prawa Unii, z zastrzeżeniem, po pierwsze, poszanowania zasady proporcjonalności i niedyskryminacji, a po drugie, prawa wszczęcia postępowania sądowego przez osobę zainteresowaną w przypadku ewentualnego naruszenia prawa przedsiębiorczości, a zatem kontroli sądowej działalności organów administracji?
- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy interpretowany w ten sposób art. 3 dyrektywy 98/5/WE należy uznać za nieważny w świetle art. 4 ust. 2 TUE, w zakresie w jakim pozwala on na obejście przepisów państwa członkowskiego, które uzależniają dostęp do zawodu prawnika od zdania egzaminu państwowego, jeżeli przepis wprowadzający taki egzamin jest zawarty w konstytucji tego państwa i należy do podstawowych zasad ochrony odbiorców usług świadczonych w ramach działalności zawodowej i prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości?

(¹) Dz.U. L 77, s. 36.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio Nazionale Forense (Włochy) w dniu 4 lutego 2013 r. — Pierfrancesco Torresi przeciwko Consiglio dell'Ordine degli Avvocati di Macerata

(Sprawa C-59/13)

(2013/C 147/09)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio Nazionale Forense

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pierfrancesco Torresi

Strona pozwana: Consiglio dell'Ordine degli Avvocati di Macerata

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 dyrektywy 98/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. mającej na celu ułatwienie stałego wykonywania zawodu prawnika w państwie członkowskim innym niż państwo uzyskania kwalifikacji zawodowych⁽¹⁾, w świetle ogólnego zakazu nadużywania prawa i art. 4 ust. 2 TUE dotyczącego poszanowania tożsamości narodowych, należy interpretować w taki sposób, że zobowiązuje on krajowe organy administracji do wpisania na listę prawników z innych państw członkowskich obywateli włoskich, którzy dopuścili się zachowań stanowiących nadużycie prawa Unii, oraz czy powyższy przepis wyklucza praktykę krajową umożliwiającą wspomnianym organom oddalenie wniosku o wpis na listę prawników z innych państw członkowskich, jeżeli występują obiektywne okoliczności pozwalające na stwierdzenie nadużycia prawa Unii, z zastrzeżeniem, po pierwsze, poszanowania zasady proporcjonalności i niedyskryminacji, a po drugie, prawa wszczęcia postępowania sądowego przez osobę zainteresowaną w przypadku ewentualnego naruszenia prawa przedsiębiorczości, a zatem kontroli sądowej działalności organów administracji?
- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy interpretowany w ten sposób art. 3 dyrektywy 98/5/WE należy uznać za nieważny w świetle art. 4 ust. 2 TUE, w zakresie w jakim pozwala on na obejście przepisów państwa członkowskiego, które uzależniają dostęp do zawodu prawnika od zdania egzaminu państwowego, jeżeli przepis wprowadzający taki egzamin jest zawarty w konstytucji tego państwa i należy do podstawowych zasad ochrony odbiorców usług świadczonych w ramach działalności zawodowej i prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości?

⁽¹⁾ Dz.U. L 77, s. 36.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 8 lutego 2013 r. — Green Network SpA przeciwko Autorità per l'energia elettrica e il gas

(Sprawa C-66/13)

(2013/C 147/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Green Network SpA

Druga strona postępowania: Autorità per l'energia elettrica e il gas

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy na przeszkodzie dla prawidłowego stosowania art. 3 ust. 2 i art. 216 TFUE — zgodnie z którymi Unia ma wyłączną kompetencję do zawierania umów międzynarodowych, jeżeli ich zawarcie zostało przewidziane w akcie prawodawczym Unii lub jest niezbędne do umożliwienia Unii wykonywania jej wewnętrznych kompetencji bądź w zakresie, w jakim ich zawarcie może wpływać na wspólne zasady lub zmieniać ich zakres, czego dwojaką konsekwencją jest, że uprawnienie do podpisania umów z państwami trzecimi, które mają wpływ na wspólne zasady lub zmieniają ich zakres albo [mają wpływ] na obszar całkowicie objęty prawem wspólnotowym i stanowiący wyłączną kompetencję Unii, skupia się w rękach Unii oraz że uprawnienie to nie przysługuje już ani indywidualnie ani zbiorowo państwom członkowskim — oraz wspomnianego art. 5 dyrektywy 2001/77/WE stoi przepis krajowy ([art.] 20 ust. 3 dekretu ustawodawczego nr 387 z 2003 r.), który uzależnia uznanie gwarancji pochodzenia wydanych przez państwa trzecie od zawarcia specjalnej umowy międzynarodowej między państwem włoskim a państwem trzecim?
- 2) Czy rzeczzone przepisy krajowe uniemożliwiają w szczególności prawidłowe stosowanie wspomnianych przepisów wspólnotowych, w przypadku gdy państwem trzecim jest Konfederacja Szwajcarska związana z Unią Europejską umową o wolnym handlu zawartą w dniu 22 lipca 1972 r., która weszła w życie w dniu 1 stycznia 1973 r.?
- 3) Czy na przeszkodzie dla prawidłowego stosowania przepisów wspólnotowych, o których mowa w pkt (1), stoi przepis krajowy zawarty w art. 4 ust. 6 rozporządzenia ministerialnego z dnia 11 listopada 1999 r., zgodnie z którym w przypadku importu energii elektrycznej z państw nienależących do Unii Europejskiej przyjęcie wniosku zależy od zawarcia umowy między operatorem krajowej sieci przesyłowej i analogicznym organem lokalnym, określającej warunki niezbędnych kontroli?
- 4) Czy w szczególności wymienione przepisy krajowe uniemożliwiają prawidłowe stosowanie wspomnianych przepisów wspólnotowych, w przypadku gdy umowa, o której mowa w art. 4 ust. 6 rozporządzenia ministerialnego z dnia 11 listopada 1999 r., stanowi jedynie milczące porozumienie nigdy niewyrażone w oficjalnych aktach i będące tylko przedmiotem stwierdzenia skarżącej, która nie jest w stanie przedstawić jego zasadniczych postanowień?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Roma (Włochy) w dniu 11 lutego 2013 r. — Mediaset SpA przeciwko Ministero dello Sviluppo Economico

(Sprawa C-69/13)

(2013/C 147/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Roma

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Mediaset SpA

Strona pozwana: Ministero dello Sviluppo Economico

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sąd krajowy orzekający w sprawie kwoty pomocy państwa, której odzyskanie zostało nakazane przez Komisję Europejską, jest związany decyzją Komisji Europejskiej z dnia 24 stycznia 2007 r. zarówno pod względem ustalenia, czy pomoc podlega zwrotowi, jak i pod względem wysokości zwrotu pomocy, wydaną w wyniku postępowania w sprawie pomocy państwa C-52/2005, uzupełnioną ustaleniami przyjętymi przez Komisję Europejską w pismach z dnia 11 czerwca 200 r. COMP/H4/EK/cd D(2008) 127 i z dnia 23 października 2009 r. COMP/H4/CN/si D(2009)230 oraz potwierdzoną przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 15 czerwca 2010 r. w sprawie T-177/07?
- 2) Jeżeli odpowiedź na to pytanie jest przecząca, to czy Trybunał Sprawiedliwości, stwierdzając w wyroku z dnia 15 czerwca 2010 r. w sprawie T-177/07 właściwość sądu krajowego do orzekania w przedmiocie kwoty pomocy państwa, zamierzał ograniczyć to uprawnienie do ustalenia wysokości kwoty, która dotyczy pomocy państwa rzeczywiście wykonanej lub uzyskanej, a zatem koniecznie musi przyjąć wartość dodatnią, a zatem nie może być równa zero;
- 3) czy też jednak Trybunał Sprawiedliwości, stwierdzając w wyroku z dnia 15 czerwca 2010 r. w sprawie T-177/07 właściwość sądu krajowego do orzekania w przedmiocie kwoty pomocy państwa, zamierzał przyznać sądowi krajowemu uprawnienie do dokonania oceny żadanego odzyskania pomocy, obejmującego zarówno ustalenie, czy pomoc podlega odzyskaniu, jak i ustalenie wysokości kwoty, a zatem także uprawnienie do odmowy uznania jakiegokolwiek obowiązku zwrotu?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Tivoli (Włochy) w dniu 11 lutego 2013 r. — T

(Sprawa C-73/13)

(2013/C 147/12)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Tivoli.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: T.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 82 dekretu Prezydenta Republiki nr 115 z dnia 30 maja 2002 r. w sprawie opłacania pomocy prawnej na koszt skarbu państwa we włoskim porządku prawnym — w zakresie, w jakim stanowi, że koszty udziału obrońcy są opłacane przez sąd na podstawie postanowienia o zapłacie, zgodnie z obowiązującymi stawkami, w taki sposób, iż nie przekraczają one średnich wartości obowiązujących stawek z tytułu wynagrodzenia, opłat i innych świadczeń, z uwzględnieniem charakteru czynności zawodowych, w związku z wpływem podejmowanych działań na sytuację procesową oskarżonego — jest zgodny z art. 47 akapit trzeci [Karty praw podstawowych] Unii Europejskiej, wymagającym, aby osobom, które nie posiadają wystarczających środków, była udzielana pomoc prawna, w zakresie, w jakim jest ona konieczna dla zapewnienia skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości?
- 2) Czy art. 82 dekretu Prezydenta Republiki nr 115 z dnia 30 maja 2002 r. w sprawie opłacania pomocy prawnej na koszt skarbu państwa we włoskim porządku prawnym — w zakresie, w jakim stanowi, że koszty udziału obrońcy są opłacane przez sąd na podstawie postanowienia o zapłacie, zgodnie z obowiązującymi stawkami, w taki sposób, iż nie przekraczają one średnich wartości obowiązujących stawek z tytułu wynagrodzenia, opłat i innych świadczeń, z uwzględnieniem charakteru czynności zawodowych, w związku z wpływem podejmowanych działań na sytuację procesową osoby bronionej — jest zgodny z art. 6 europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka, włączonym do wspólnotowego porządku prawnego zgodnie z art. 52 ust. 3 [Karty praw podstawowych] Unii Europejskiej i art. 6 [TUE]?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 14 lutego
2013 r. — SEK Zollagentur GmbH przeciwko
Hauptzollamt Gießen**

(Sprawa C-75/13)

(2013/C 147/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SEK Zollagentur GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Gießen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy właściwe przepisy rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 Rady ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾, w szczególności art. 50 należy interpretować w ten sposób, że towar przekazany danej osobie przez organ celny do czasowego składowania w miejscu uznanym przez ten organ zostaje usunięty spod dozoru celnego, jeśli towar ten został zgłoszony do zewnętrznej procedury tranzytu, jednakże w rzeczywistości nie towarzyszy wystawionym dokumentom tranzytowym i nie jest przedstawiany organowi celnemu przeznaczenia?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: czy w takim przypadku osoba, która jako uznany przewoźnik wprowadza towary do procedury tranzytu jest dłużnikiem celnym, o którym mowa w art. 203 ust. 3 tiret pierwsze KC lub w art. 203 ust. 3 tiret czwarte KC?

⁽¹⁾ Dz.U. L 302, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w
dniu 15 lutego 2013 r. — ACO Industrie Tábor s. r. o.
przeciwko Odvolací finanční ředitelství**

(Sprawa C-80/13)

(2013/C 147/14)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ACO Industries Tábor s. r. o.

Strona pozwana: Odvolací finanční ředitelství

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 18, 45, 49 i 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stoją na przeszkodzie przepisom, zgodnie z którymi pracodawca mający siedzibę w jednym państwie członkowskim jest zobowiązany do uiszczania zaliczek na podatek dochodowy pracowników (obywateli innego państwa członkowskiego) tymczasowo oddelegowanych do świadczenia pracy u tego pracodawcy przez agencję pracy tymczasowej mającą siedzibę w innym państwie członkowskim, działającą poprzez oddział ustanowiony w tym pierwszym państwie członkowskim?
- 2) Czy art. 18, 45, 49 i 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stoją na przeszkodzie przepisom, w myśl których podstawa wymiaru podatku pobieranego od takich pracowników ustalona jest jako stawka ryczałtowa wynosząca co najmniej 60 % kwoty widniejącej na fakturze wystawionej przez agencję pracy tymczasowej w sytuacji, gdy kwota ta zawiera prowizję agencji?
- 3) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy w sytuacji takiej jak ta rozpatrywana w niniejszej sprawie możliwe jest ograniczenie wskazanych podstawowych swobód podyktowane względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego, czy też względami skuteczności kontroli podatkowej?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu
19 lutego 2013 r. — Società cooperativa Madonna dei
Miracoli przeciwko Regione Abruzzo, Ministero delle
Politiche Agricole e Forestali**

(Sprawa C-82/13)

(2013/C 147/15)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Società cooperativa Madonna dei Miracoli

Druga strona postępowania: Regione Abruzzo, Ministero delle Politiche Agricole e Forestali

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawdą jest, że Komisja Europejska cofnęła przyznanie dotacji wspólnotowej i jaka decyzja została podjęta?

Ewentualnie:

- 2) Jakie znaczenie prawne należy przypisać beczynności Komisji, w wyniku której nie wypłacono dotacji wspólnotowej?
- 3) Czy beczynność Komisji Europejskiej, która nie dokonała wypłaty dotacji wspólnotowej stoi na przeszkodzie zastosowaniu art. 42 lit. a) ustawy regionalnej nr 31/82 regionu Abruzji, na podstawie którego przyznano wnoszącej odwołanie dotację regionalną, pomocniczą w stosunku do dotacji wspólnotowej, a zatem czy beczynność ta stoi na przeszkodzie wypłacie dotacji wspólnotowej?

W każdym przypadku:

- 4) Jakie są obowiązki Włoch jako państwa członkowskiego w przypadku uporczywej beczynności Komisji Europejskiej?

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-85/13)

(2013/C 147/16)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Manhaeve, L. Cimaglia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

Stwierdzenie, że Republika Włoska:

- nie przyjmując przepisów koniecznych do zapewnienia, aby aglomeracje Bareggio, Cassano d'Adda, Melegnano, Mortara, Olona Nord, Olona Sud, Robecco sul Naviglio, San Giuliano Milanese Est, San Giuliano Milanese Ovest, Seveso Sud, Trezzano sul Naviglio, Turbigo i Vigevano (Lombardia) o równoważnej liczbie mieszkańców większej niż 10 000 odprowadzające do wód określonych jako „obszary wrażliwe” w rozumieniu art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych (!) były wyposażone w system zbierania ścieków komunalnych zgodnie z art. 3 tej dyrektywy;
- nie przyjmując przepisów koniecznych do zapewnienia, aby w aglomeracjach Pescasseroli (Abruzzo), Aviano Capoluogo, Cormons, Gradisca d'Isonzo, Grado, Pordenone/Porcia/Roveredo/Cordenons, Sacile (Friuli-Wenecja Julijska), Bareggio, Broni, Calco, Cassano d'Adda, Casteggio, Melegnano,

Mortara, Orzinuovi, Rozzano, San Giuliano Milanese Ovest, Seveso Sud, Somma Lombardo, Trezzano sul Naviglio, Turbigo, Valle San Martino, Vigevano, Vimercate (Lombardia), Pesaro, Urbino (Marchia), Alta Val Susa (Piemont), Nuoro (Sardynia), Castellammare del Golfo I, Cinisi, Terrasini (Sycylia), Courmayeur (Dolina Aosty) i Thiene (Veneto) o równoważnej liczbie mieszkańców większej niż 10 000 ścieki komunalne odprowadzane do systemów zbierania były poddawane przed odprowadzeniem wtórnemu lub innemu równie skutecznemu oczyszczaniu, zgodnie z art. 4 dyrektywy 91/271/EWG;

- nie przyjmując przepisów koniecznych do zapewnienia, aby w aglomeracjach Pescasseroli (Abruzzo), Aviano Capoluogo, Cividale del Friuli, Codroipo/Sedegliano/Flaibano, Cormons, Gradisca d'Isonzo, Grado, Latisana Capoluogo, Pordenone/Porcia/Roveredo/Cordenons, Sacile, San Vito al Tagliamento, Udine (Friuli-Wenecja Julijska), Frosinone (Lacjum), Francavilla Fontana, Monteiasi, Trinitapoli (Pulia), Dorgali, Nuoro, ZIR Villacidro (Sardynia) e Castellammare del Golfo I, Cinisi, Partinico, Terrasini e Trappeto (Sycylia) o równoważnej liczbie mieszkańców większej niż 10 000 odprowadzających do wód określonych jako „obszary wrażliwe” w rozumieniu dyrektywy 91/271/EWG ścieki komunalne odprowadzane do systemów zbierania były poddawane przed odprowadzeniem oczyszczaniu bardziej rygorystycznemu niż oczyszczanie wtórne lub inne, równie skuteczne, zgodnie z art. 5 tej samej dyrektywy;

- nie przyjmując przepisów koniecznych do tego, aby oczyszczalnie ścieków komunalnych budowane w celu spełnienia wymagań art. 4-7 dyrektywy 91/271/EWG były projektowane, budowane, eksploatowane i utrzymywane w sposób zapewniający wystarczającą wydajność w lokalnych normalnych warunkach klimatycznych i aby sezonowe zmiany ładunku były brane pod uwagę przy projektowaniu oczyszczalni w aglomeracjach Pescasseroli (Abruzzo), Aviano Capoluogo, Cividale del Friuli, Codroipo/Sedegliano/Flaibano, Cormons, Gradisca d'Isonzo, Grado, Latisana Capoluogo, Pordenone/Porcia/Roveredo/Cordenons, Sacile, San Vito al Tagliamento, Udine (Friuli-Wenecja Julijska), Frosinone (Lacjum), Bareggio, Broni, Calco, Cassano d'Adda, Casteggio, Melegnano, Mortara, Orzinuovi, Rozzano, San Giuliano Milanese Ovest, Seveso Sud, Somma Lombardo, Trezzano sul Naviglio, Turbigo, Valle San Martino, Vigevano, Vimercate (Lombardia), Pesaro, Urbino (Marchia), Alta Val Susa (Piemont), Francavilla Fontana, Monteiasi, Trinitapoli (Puglia), Dorgali, Nuoro, ZIR Villacidro (Sardynia), Castellammare del Golfo I, Cinisi, Partinico, Terrasini, Trappeto (Sycylia), Courmayeur (Dolina Aosty) i Thiene (Veneto);

uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 3 e)-o), art. 4 e)-o), art. 5 oraz art. 10 dyrektywy 91/271/EWG; oraz

obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swej skardze Komisja podnosi, że Republika Włoska nie dokonała w odniesieniu do poszczególnych części swego terytorium krajowego właściwej transpozycji dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych.

Komisja podnosi przede wszystkim różnego rodzaju naruszenia art. 3 tej dyrektywy, zgodnie z którego ust. 1 tiret pierwsze oraz ust. 2, w zakresie dotyczącym odprowadzania ścieków komunalnych do wód, do których odprowadzane są ścieki, które na mocy art. 5 uznane zostały za „obszary wrażliwe”, państwa członkowskie zobowiązane były zapewnić, aby w aglomeracjach o równoważnej liczbie mieszkańców większej niż 10000 najpóźniej do dnia 31 grudnia 1998 r. zostały uruchomione systemy zbierania spełniające wymagania określone w załączniku I. A. W wielu objętych zakresem stosowania tych przepisów aglomeracjach znajdujących się w regionie Lombardia Regione nie wywiązano się z tego przepisu w należyty sposób.

W art. 4 ust. 1 i 3 dyrektywy 91/271/EWG przewidziano, że najpóźniej do dnia 31 grudnia 2000 r. w odniesieniu do zrzutów z aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców większej niż 15 000 oraz najpóźniej do dnia 31 grudnia 2005 r. w odniesieniu do zrzutów z aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców wynoszącej 10 000 — 15 000 państwa członkowskie winny zapewnić, że ścieki komunalne przed odprowadzeniem są poddane wtórnemu oczyszczaniu lub innemu równie skutecznemu oczyszczaniu zgodnie z wymogami określonymi w załączniku I. B. Komisja stwierdziła uchybienie temu zobowiązaniu w szeregu aglomeracji znajdujących się w regionach Abruzzo, Friuli-Wenecja Julijska, Lombardia, Marchia, Piemont, Sycylia, Dolina Aosty i Veneto.

Następnie, w art. 5 ust. 2 i 3 tej dyrektywy przewidziano, że najpóźniej do dnia 31 grudnia 1998 r. w odniesieniu do wszystkich zrzutów z aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców większej niż 10000 ścieki komunalne odprowadzane do systemów zbierania przed odprowadzeniem do obszarów wrażliwych muszą być poddawane oczyszczaniu bardziej rygorystycznemu niż to określone w art. 4 dyrektywy. Komisja stwierdziła uchybienie temu zobowiązaniu w szeregu aglomeracji znajdujących się w regionach Abruzzo, Friuli-Wenecja Julijska, Lacjum, Pulia, Sycylia i Sycylia.

Uchybienie zobowiązaniom ustanowionym w art. 4 i 5 dyrektywy 91/271/EWG pociąga również za sobą naruszenie art. 10 tej samej dyrektywy, zgodnie z którym oczyszczalnie ścieków komunalnych winny być projektowane, budowane, eksploatowane i utrzymywane w sposób zapewniający wystarczającą wydajność w lokalnych normalnych warunkach klimatycznych.

(¹) Dz.U. L 135, s. 40.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia) w dniu 22 lutego 2013 r. — Philippe Gruslin przeciwko Citibank Belgium SA

(Sprawa C-88/13)

(2013/C 147/17)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: Philippe Gruslin

Druga strona postępowania kasacyjnego: Citibank Belgium SA

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 45 dyrektywy Rady 85/611/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (¹) należy dokonywać w ten sposób, że pojęcie „płatności na rzecz posiadaczy” dotyczy również wydawania posiadaczom imiennych świadectw jednostek uczestnictwa?

(¹) Dz.U. L 375, s. 3.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 25 lutego 2013 r. — Essent Energie Productie BV, druga strona postępowania: Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid

(Sprawa C-91/13)

(2013/C 147/18)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Essent Energie Productie BV

Druga strona postępowania: Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w wypadku takim jak w postępowaniu głównym zleceniodawca, którego na podstawie art. 2 ust. 1 Wet arbeid vreemdelingen 1994 należy uważać za pracodawcę danych pracowników tureckich, może powołać się wobec państwa

niderlandzkiego na klauzulę standstill z art. 13 decyzji nr 1/80 ⁽¹⁾ lub na klauzulę standstill z art. 41 protokołu dodatkowego ⁽²⁾?

- 2) a. Czy klauzulę standstill z art. 13 decyzji nr 1/80 lub klauzulę standstill z art. 41 protokołu dodatkowego należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona wprowadzeniu skierowanego przeciw zleceniodawcy zakazu w rozumieniu art. 2 ust. 1 Wet arbeid vreemdelingen 1994 zlecenia wykonania prac pracownikom mającym obywatelstwo państwa trzeciego, w tym wypadku Turcji, bez pozwolenia na pracę w Niderlandach, jeżeli ci pracownicy są zatrudnieni w niemieckim przedsiębiorstwie i pracują na rzecz zleceniodawcy w Niderlandach za pośrednictwem niderlandzkiego przedsiębiorstwa korzystającego?
- b. Czy w tym kontekście ma znaczenie, że już przed wejściem w życie zarówno klauzuli standstill z art. 41 protokołu dodatkowego, jak i klauzuli standstill z art. 13 decyzji nr 1/80 zabronione było zatrudnienie przez pracodawcę cudzoziemca bez pozwolenia na pracę na podstawie umowy o pracę, oraz że zakaz ten także przed wejściem w życie klauzuli standstill z art. 13 decyzji nr 1/80 został rozszerzony na przedsiębiorstwa korzystające, do których zostali oddelegowani pracownicy?

⁽¹⁾ Decyzja nr 1/80 Rady Stowarzyszenia z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia EWG-Turcja.

⁽²⁾ Podpisanego w dniu 23 listopada w Brukseli oraz zawartego, zatwierdzonego i ratyfikowanego w imieniu Wspólnoty rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2760/72 z dnia 19 grudnia 1972 r. (Dz.U. L 293, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 25 lutego 2013 r. — Gemeente 's-Hertogenbosch, druga strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-92/13)

(2013/C 147/19)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Gemeente 's-Hertogenbosch

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

Czy art. 5 ust. 7 lit. a) szóstej dyrektywy ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że za dostawę odpłatną należy uznać sytuację, gdy gmina przyjmuje do użytku budynek, którego budowę zleciła na własnym gruncie i którego będzie używać w 94 % do działalności podejmowanej przez nią w charakterze władzy publicznej, a w 6 % do działalności w charakterze podatnika — z tego w 1 % w odniesieniu do transakcji zwolnionych z podatku niedających prawa do odliczenia?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 4 marca 2013 r. — P. J. Vonk Noordegraaf przeciwko Staatssecretaris van Economische Zaken

(Sprawa C-105/13)

(2013/C 147/20)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: P. J. Vonk Noordegraaf

Strona pozwana: Staatssecretaris van Economische Zaken

Pytanie prejudycjalne

Czy rozporządzenie (WE) nr 73/2009 ⁽¹⁾, w szczególności art. 34, 36 i 137, jest stosowane prawidłowo, jeżeli rolnikowi, który na podstawie produkcji niezależnej od gruntu dysponuje uprawnieniami do płatności przypisanymi obszarowi znajdującemu się w jego posiadaniu, nie zostaje wypłacona istotna część owych uprawnień do płatności jedynie z tego względu, że obszar kwalifikujący się do wsparcia, ustalany dla celów płatności okazuje się być mniejszy wskutek zmienionej metody pomiaru, pomimo że ów rolnik wskazał ten obszar, obejmujący niezmiennie znajdujące się w jego posiadaniu hektary, w dobrej

wierze zgodnie z metodą pomiaru stosowaną przez państwo członkowskie przy aktywowaniu uprawnień do płatności na podstawie art. 34 owego rozporządzenia, która została później odrzucona przez Komisję?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. L 30, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 7 marca 2013 r. — HaTeFo GmbH przeciwko Finanzamt Haldensleben

(Sprawa C-110/13)

(2013/C 147/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: HaTeFo GmbH

Strona pozwana: Finanzamt Haldensleben

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Jakie wymogi należy postawić wobec przyjęcia wspólnego działania w rozumieniu art. 3 ust. 3 akapit czwarty załącznika do zalecenia Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (¹) (zalecenie w sprawie MŚP): czy wystarczy w tym względzie już jakakolwiek współpraca w zakresie działalności przedsiębiorstw pomiędzy osobami fizycznymi z dwóch przedsiębiorstw, która przebiega bez sporów ani występujących bieżących przeciwnych interesów, czy konieczne są wyraźnie uzgodnione praktyki tych osób?
- b) W wypadku gdy konieczne są uzgodnione praktyki: czy wynikają one już z samej faktycznej współpracy?
- 2) Czy, w braku zobowiązania do sporządzania skonsolidowanych sprawozdań finansowych, w kwestii tego, czy przedsiębiorstwo jest powiązane z innym przedsiębiorstwem poprzez osobę albo wspólnie działającą grupę osób fizycznych, należy uwzględnić ogólne okoliczności gospodarcze poza wymienionymi w art. 3 ust. 3 akapit pierwszy załącznika do zalecenia w sprawie MŚP „powiązania”, w odnie-

sieniu do takich aspektów jak relacje własnościowe — w niniejszej sprawie w szczególności przynależność udziałowca do rodziny, struktura udziałów i integracja gospodarcza — w szczególności także tożsamość osób zarządzających — zainteresowanych przedsiębiorstw?

- 3) W wypadku gdy także zgodnie z zaleceniem w sprawie MŚP możliwe jest uwzględnienie ogólnych okoliczności gospodarczych wychodzących poza kwestie formalne: czy wymagany jest zamiar albo przynajmniej ryzyko obejścia definicji wynikającej z zalecenia w sprawie MŚP?

(¹) Dz.U. L 124, s. 36.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Antwerpen (Belgia) w dniu 11 marca 2013 r. — Theodora Hendrika Bouman przeciwko Rijksdienst voor Pensioenen

(Sprawa C-114/13)

(2013/C 147/22)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Arbeidshof te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Theodora Hendrika Bouman

Strona pozwana: Rijksdienst voor Pensioenen

Pytanie prejudycjalne

Czy część wypłacanego niderlandzkiemu rezydentowi na podstawie ustawy AOW świadczenia opierającego się na okresie ubezpieczenia, w którym ten niderlandzki rezydent może na zwykły wniosek zrezygnować z podlegania pod niderlandzki system oraz tym samym pod obowiązek płacenia składki na ten system i faktycznie uczynił to w określonym czasie, należy rozumieć jako świadczenie przyznane na podstawie ubezpieczenia fakultatywnego kontynuowanego w rozumieniu art. 46a ust. 3 lit. c) rozporządzenia nr 1408/71, tak że przy

zastosowaniu przepisu antykumulacyjnego art. 52 § 1 pkt 1 belgijskiego dekretu królewskiego z dnia 21 grudnia 1967 r. w sprawie wprowadzenia przepisów ogólnych dotyczących emerytur i rent rodzinnych dla pracowników nie może ono podlegać uwzględnieniu?

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 13 grudnia 2012 r. w sprawie T-103/08 Versalis SpA, wcześniej Polimeri Europa SpA i Eni SpA przeciwko Komisji, wniesione w dniu 15 marca 2013 r. przez Versalis SpA i Eni SpA

(Sprawa C-123/13 P)

(2013/C 147/23)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Versalis SpA, Eni SpA (przedstawiciele: adwokaci M. Siragusa, G.M. Roberti, F. Moretti, I. Perego, F. Cannizzaro, A. Bardanzellu, D. Durante i V. Laroccia)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

- Uchylenie w całości albo w części wyroku wydanego przez Sąd Unii Europejskiej w dniu 13 grudnia 2012 r. w części, w jakiej Sąd oddalił wspólną skargę wniesioną przez spółki Versalis i Eni i w konsekwencji:
 - stwierdzenie nieważności, w całości lub w części, decyzji Komisji Europejskiej z dnia 5 grudnia 2007 r. z dnia 5 grudnia 2007 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F/38.629 — Kauczuk chloroprenowy);
 - uchylenie grzywny nałożonej w decyzji na spółki Versalis i Eni albo przynajmniej obniżenie jej kwoty.

Tytułem żądania ewentualnego,

- uchylenie w całości albo w części wyroku, w zakresie, w jakim Sąd oddalił w nim skargę spółek Versalis i Eni w sprawie T-103/08 oraz przekazanie sprawy do Sądu w celu ponownego jej rozpoznania co do istoty w świetle wskázówek dostarczonych przez Trybunał.
- Obciążenie Komisji wydatkami, kosztami oraz wynagrodzeniami dotyczącymi niniejszego postępowania oraz w sprawie T-103/08 przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie ich odwołania od wyroku Sądu spółki Versalis i Eni podnoszą w pierwszej kolejności, że Sąd z naruszeniem art. 101 TFUE odszedł od europejskiego orzecznictwa mającego znaczenie w celu przypisania spółce dominującej, Eni, naruszenia rzekomo popełnionego przez spółki zależne w sektorze kauczuku chloroprenowego a w szczególności naruszył obowiązki analizy i uzasadnienia mające znaczenie w ramach oceny dowodów przedstawionych w celu obalenia domniemania wywierania rzeczywistego decydującego wpływu, naruszając również podstawowe zasady legalności i osobistej odpowiedzialności w dziedzinie karteli, domniemania niewinności i prawo do obrony oraz zasadę ograniczonej odpowiedzialności spółek.

W drugiej kolejności Sąd błędnie zastosował europejskie orzecznictwo mające znaczenie w celu przypisania spółce Versalis naruszenia popełnionego przez spółkę Syndial S.p.A. i uzasadnił w niewystarczający sposób oddalenie podniesionych przez nie w postępowaniu w pierwszej instancji zarzutów.

W ramach trzeciego zarzutu odwołania wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd zastosował w błędny i wewnętrznie niespójny sposób wynikającą z orzecznictwa zasadę w zakresie wyraźnego zdystansowania się przez kartel i naruszył zasadę in dubio pro reo, przyjmując, iż spółka EniChem S.p.A. uczestniczyła w spotkaniu w dniach 12-13 maja 1993 r. we Florencji i że spotkania mające miejsce w 2002 r., w których uczestniczyła spółka Versalis, miały charakter antykonkurencyjny. Sąd dokonał zatem błędnej oceny oraz nie dokonał merytorycznej kontroli sądowej, przyjmując, że strony te uczestniczyły w kartelu przez cały czas jego trwania (to jest od maja 1993 r. do maja 2002 r.).

Ponadto Sąd naruszył prawo Unii Europejskiej, pomijając poważne błędy popełnione przez Komisję w określaniu kwoty podstawowej grzywny w rozumieniu wytycznych przy ustalaniu grzywnien.

Sąd naruszył również prawo Unii Europejskiej, utrzymując częściowo w mocy zastosowanie do spółki Versalis okoliczności obciążającej polegającej na powrocie do naruszenia i poza tym nie uzasadnił w wystarczający sposób własnego ustalenia w tej kwestii; ewentualnie Sąd błędnie ustalił procentową obniżkę podwyższenia grzywny i utrzymał odpowiedzialność solidarną spółki Eni za zapłatę również w części związanej z powrotem do naruszenia.

Zdaniem wnoszących odwołanie Sąd zastosował następnie w sposób oczywiście błędny art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ przy określaniu maksymalnej kwoty grzywny i popełnił błąd, nie dokonując w pełnym zakresie sądowej kontroli w przedmiocie zastosowania komunikatu w sprawie łagodzenia sankcji przez Komisję. Sąd nie wskazał również, że Komisja naruszyła zasady słuszności, równości traktowania i

uzasadnionych oczekiwań, podczas gdy, po pierwsze, naruszył ich możliwość konkurowania „na tych samych zasadach” co pozostałe przedsiębiorstwa w celu uzyskania obniżki grzywny a, po drugie, uznał, że ich współpraca nie zasługiwała na obniżenie kwoty grzywny w rozumieniu ww. komunikatu ani wytycznych.

Wreszcie wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd nie wykonał merytorycznej kontroli sądowej nad oceną Komisji dotyczącą ustalenia ostatecznej kwoty grzywny.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 15 stycznia 2013 r. w sprawie T-392/07, Guido Strack przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 15 marca 2013 r. przez Guida Stracka

(Sprawa C-127/13 P)

(2013/C 147/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Guido Strack (przedstawiciel: H. Tettenborn, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 15 stycznia 2013 r. w sprawie T-392/07 w zakresie, w jakim Sąd nie uwzględnił w nim żądań skarżącego lub też nie uwzględnił ich w całości;
- wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie żądań podniesionych przez skarżącego w sprawie T-392/07;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania,
- tytułem żądania ewentualnego, również stwierdzenie nieważności postanowienia, w którym Prezes Sądu Unii Europejskiej przydzielił sprawę T-392/07 jego czwartej izbie.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący opiera swe odwołanie na dziewięciu zarzutach:

- 1) braku właściwości składu sędziowskiego oraz związanych z tym uchybieniach dotyczących uzasadnienia i proceduralnych, a także powiązanego z tym brakiem właściwości naruszenia art. 6 ust. 1 EKPC, art. 47 ust. 2 karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 50 akapit drugi statutu Trybunału Unii Europejskiej, art.12 i 13 ust. 1 regulaminu postępowania przed Sądem Unii Europejskiej oraz innych przepisów prawa, wynikającego z „przekierowania” sprawy do innej izby w trakcie postępowania;
- 2) nieprawidłowości proceduralnych i naruszeń rozporządzenia 1049/2001 (¹), art. 6 i 13 EKPC, art. 47 karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz prawa do skutecznej ochrony sądowej, prawa do bycia wysłuchanym i prawa do rzetelnego procesu w związku z brakami w uzasadnieniu i przeinaczeniem okoliczności faktycznych wynikającymi z: odmowy wydania rozstrzygnięcia w trybie przyśpieszonym; niedopuszczalnych ograniczeń możliwości zajęcia stanowiska przez skarżącego oraz odmowy dopuszczenia pisma mającego na celu sprostowanie sprawozdania z rozprawy; niewystarczającej kontroli sądowej dokumentów i nieuwzględnienia wniesionego przez skarżącego żądania sprawdzenia całości dokumentacji na posiedzeniu niejawnym; przeinaczenia okoliczności faktycznych, niewystarczającej kontroli sądowej i naruszenia zasad rozkładu ciężaru dowodu oraz prawa do rzetelnego procesu w odniesieniu do kwestii kompletności dokumentacji i ilości wniosków potwierdzających w przedmiocie dostępu do dokumentów, które zostały złożone na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001; przewlekłości postępowania oraz nieprawidłowego rozpatrzenia podniesionego w tym zakresie żądania zasądzenia odszkodowania;
- 3) naruszenia prawa, braku dokładności oraz braków w uzasadnieniu w zakresie dotyczącym brzmienia i zakresu pkt 1 sentencji wyroku (i stanowiących jego podstawę części wyroku) w związku z przeinaczeniem okoliczności faktycznych, w szczególności poprzez nieuwzględnienie tego, że skarżący nadal posiadał interes prawny;
- 4) przeinaczenia okoliczności faktycznych, braku wystarczającego uzasadnienia oraz naruszenia zasad wykładni w odniesieniu do zakresu wniesionego przez skarżącego żądania dostępu do dokumentów dotyczących sprawy T-110/04;
- 5) naruszenia prawa, przeinaczenia okoliczności faktycznych i braku wystarczającego uzasadnienia w zakresie dotyczącym zastosowania i wykładni art. 4 ust. 1 lit. b) oraz art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 w związku z przepisami prawnymi regulującymi kwestię dostępu do dokumentów;

- 6) naruszenia prawa, przeinaczenia okoliczności faktycznych i braku wystarczającego uzasadnienia w zakresie dotyczącym zastosowania i wykładni art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001;
- 7) naruszenia prawa i braku wystarczającego uzasadnienia w zakresie dotyczącym nieuwzględnienia zawartego w skardze żądania zasądzenia odsetek, a w szczególności naruszenia zasad przeprowadzania środków dowodowych i prawa do skutecznej ochrony sądowej;
- 8) naruszenia zasady prawa do skutecznej ochrony sądowej ze względu na oddalenie w pkt 90 wydanego w sprawie T-392/07 wyroku wniesionego przez skarżącego żądania;
- 9) naruszenia prawa i braku wystarczającego uzasadnienia w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 22 stycznia 2013 r. w sprawie T-218/00 Cooperativa Mare Azzurro przeciwko Komisji, wniesione w dniu 18 marca 2013 r. przez Cooperativa Mare azzurro Socialpesca Soc. coop. arl, dawniej Cooperativa Mare azzurro Soc. coop. rl, i Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. rl

(Sprawa C-136/13 P)

(2013/C 147/25)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Cooperativa Mare azzurro Socialpesca Soc. coop. rl, dawniej Cooperativa Mare azzurro Soc. coop. rl, i Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. rl (przedstawiciele: adwokaci A. Vianello, A. Bortoluzzi i A. Veronese)

Druga strona postępowania: Ghezzi Giovanni & C. Snc di Ghezzi Maurizio & C., Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

- Uchylenie lub zmiana zaskarżonego postanowienia Sądu (czwarta izba) z dnia 22 stycznia 2013 r., doręczonego wnoszącym odwołanie w dniu 23 stycznia 2013 r., wydanego w sprawie T-218/00, którym Sąd odrzucił skargę

wniesioną przez Cooperativa Mare azzurro Soc. coop. rl i in. przeciwko Komisji, mającą na celu stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995 (Dz.U. 2000, L 150, s. 50).

— Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą w jego uzasadnieniu niezgodne z prawem zastosowanie zasad wyrażonych przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere” [z dnia 9 czerwca 2011, C-71/09, Zb.Orz. s. I-4727] z jednej strony w odniesieniu do obowiązku uzasadnienia spoczywającego na Komisji w przypadku decyzji dotyczących pomocy państwa, a z drugiej strony w odniesieniu do ciężaru dowodu odnośnie do przesłanek art. 107 ust. 1 TFUE.

W postanowieniu zaskarżonym niniejszym odwołaniem Sąd nie dostosował się do orzeczenia Trybunału w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere” z dnia 9 czerwca 2011 r., zgodnie z którym decyzja Komisji musi „zawierać w sobie wszystkie elementy istotne do jej wykonania przez władze krajowe”. Chociaż decyzja nie zawierała wszystkich elementów istotnych do jej wykonania przez władze krajowe, Sąd nie stwierdził żadnych nieprawidłowości metody przyjętej przez Komisję w spornej decyzji, co w konsekwencji naruszyło prawo.

Zgodnie z przytoczonymi przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere” zasadami dotyczącymi zwrotu pomocy do państwa członkowskiego, a nie do konkretnego beneficjenta, należy wykazanie w indywidualnym przypadku wystąpienia przesłanek art. 107 ust. 1 TFUE. W niniejszej sprawie Komisja w spornej decyzji nie wyjaśniła jednak „szczegółowych zasad” takiej analizy. W konsekwencji Republika Włoch, nie dysponując w celu zwrotu elementami istotnymi do wykazania, że przyznane ulgi stanowią pomoc państwa, postanowiła — w drodze ustawy nr 228 z dnia 24 grudnia 2012 r. (art. 1 ust. 351 i nast.) — wbrew orzecznictwu wspólnotowemu odwrócić ciężar dowodu. Wykazanie, że rozpatrywane ulgi nie zakłócają konkurencji ani nie wpływają na handel między państwami członkowskimi, zdaniem ustawodawcy włoskiego nie spoczywa na państwie, lecz na tym przedsiębiorstwie, które otrzymuje pomoc w postaci zwolnienia ze składek na ubezpieczenie społeczne, a jeżeli dowód ten nie zostanie przeprowadzony, obowiązuje domniemanie, że udzielona ulga może zakłócać konkurencję i wpływać na handel między państwami członkowskimi. Wszystko to jest w oczywisty sposób sprzeczne z zasadami wyrażonymi przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere”.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 11 kwietnia 2013 r. — CBp Carbon Industries przeciwko OHIM (CARBON GREEN)(Sprawa T-294/10) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Międzynarodowa rejestracja wskazująca Wspólnotę Europejską — Słowny wspólnotowy znak towarowy CARBON GREEN — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2013/C 147/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: CBp Carbon Industries, Inc. (Tortola, Brytyjskie Wyspy Dziewicze) (przedstawiciele: barrister S. Malynicz i adwokat J. Fish)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 21 kwietnia 2011 r. (sprawa R 1361/2009-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego CARBON GREEN jako wspólnotowego znaku towarowego

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) CBp Carbon Industries, Inc. pokrywa koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 25.9.2010

Wyrok Sądu z dnia 10 kwietnia 2013 r. — Höganäs przeciwko OHIM — Haynes (ASTALOY)(Sprawa T-505/10) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego ASTALOY — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy HASTELLO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Współistnienie znaków towarowych)

(2013/C 147/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Höganäs AB (Höganäs, Szwecja) (przedstawiciel: adwokat L.E. Ström)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Haynes International, Inc. (Kokomo, Indiana, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci E. Armijo Chávarri i A. Castán Pérez-Gómez)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 18 sierpnia 2010 r. (sprawa R 1530/2009-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Haynes International, Inc. a Höganäs AB.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona i w pozostałym zakresie oddalona.
- 2) Höganäs AB zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 346 z 18.12.2010.

Wyrok Sądu z dnia 10 kwietnia 2013 r. — GRP Security przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu(Sprawa T-87/11) ⁽¹⁾

(Klauzula arbitrażowa — Zamówienia publiczne na usługi — Usługi w zakresie monitorowania i dozoru budynków Trybunału Obrachunkowego — Skarga o stwierdzenie nieważności — Decyzja o jednostronnym rozwiązaniu umowy zawierająca żądanie odszkodowania — Akt o charakterze umownym — Brak zmiany kwalifikacji skargi — Niedopuszczalność — Decyzja dotycząca sankcji w postaci wykluczenia przez okres trzech miesięcy — Interes prawny — Prawo do obrony — Poważne naruszenie zobowiązań — Zasada legalności kar — Nadużycie władzy — Proporcjonalność)

(2013/C 147/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: GRP Security (Bertrange, Luksemburg) (przedstawiciele: początkowo G. Osch, następnie C. Arendt i M. Larbi, avocats)

Strona pozwana: Trybunał Obrachunkowy Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo T. Kennedy, J.M. Stenier i J. Vermer, następnie T. Kennedy i J. Vermer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Trybunału Obrachunkowego z dnia 14 stycznia 2011 r. dotyczącej jednostronnego rozwiązania umowy ramowej na usługi „Różnorodne usługi w zakresie ochrony” LOG/2026/10/02, na mocy której zażądano odszkodowania oraz żądanie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 14 stycznia 2011 r. dotyczącej sankcji w postaci wykluczenia.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) GRP Security zostaje obciążona kosztami postępowania, w tym kosztami związanymi z postępowaniem w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego.

(¹) Dz.U. C 120 z 16.4.2011.

Wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2013 r. — Italiana Calzature przeciwko OHIM — Vicini (Giuseppe GIUSEPPE ZANOTTI DESIGN)

(Sprawa T-336/11) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Giuseppe GIUSEPPE ZANOTTI DESIGN — Wcześniejsze, graficzny krajowy i słowny wspólnotowy, znaki towarowe ZANOTTI — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2013/C 147/29)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Società Italiana Calzature SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Rapisardi i C. Ginevra)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: pełnomocnik P. Bullock)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Vicini SpA (San Mauro Pascoli, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci M. Franzosi i M. Giorgetti)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 kwietnia 2011 r. (sprawa R 63482010-2), dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między Società Italiana Calzature SpA a Vicini SpA.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Società Italiana Calzature SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 252 z 27.8.2011.

Wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2013 r. — Italiana Calzature przeciwko OHIM — Vicini (Giuseppe BY GIUSEPPE ZANOTTI)

(Sprawa T-337/11) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Giuseppe BY GIUSEPPE ZANOTTI — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy ZANOTTI — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009)

(2013/C 147/30)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Società Italiana Calzature SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Rapisardi i C. Ginevra)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: pełnomocnik P. Bullock)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Vicini SpA (San Mauro Pascoli, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci M. Franzosi i M. Giorgetti)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 kwietnia 2011 r. (sprawa R 63482010-2), dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między Società Italiana Calzature SpA a Vicini SpA.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Società Italiana Calzature SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 252 z 27.8.2011.

Wyrok Sądu z dnia 10 kwietnia 2013 r. — Fercal — Consultadoria e Serviços przeciwko OHIM — Parfums Rochas (PATRIZIA ROCHA)

(Sprawa T-360/11) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego PATRIZIA ROCHA — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy ROCHAS — Odmowa rejestracji przez Wydział Sprzeciwów — Niedopuszczalność odwołania wniesionego do izby odwoławczej — Artykuł 60 rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2013/C 147/31)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Fercal — Consultadoria e Serviços, L^{da} (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat A.J. Rodrigues)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: V. Melgar pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również: Parfums Rochas SAS (Paryż, Francja)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 kwietnia 2011 r. (sprawa R 2355/2010-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Parfums Rochas SAS a Fercal — Consultadoria e Serviços, L^{da}.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Fercal — Consultadoria e Serviços, L^{da} zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 298 z 8.10.2011.

Wyrok Sądu z dnia 10 kwietnia 2013 r. — IPK International przeciwko Komisji

(Sprawa T-671/11) ⁽¹⁾

(Pomoc finansowa na rzecz projektu z dziedziny turystyki ekologicznej — Zwrot odzyskanych kwot — Decyzja wydana w wyniku stwierdzenia przez Sąd nieważności wcześniej wydanej decyzji dotyczącej cofnięcia pomocy — Odsetki wyrównawcze — Odsetki za zwłokę — Obliczanie)

(2013/C 147/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: IPK International — World Tourism Marketing Consultants GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Pitschas)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Dintilhac, G. Wilms i G. Zavvos, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji z dnia 14 października 2011 r. [ENTR/R1/HHO/lisa — entre.r.l(2011)1183091] o wypłaceniu na rzecz skarżącej łącznej kwoty 720 579,90 EUR, obejmującej kwotę 158 618,27 EUR z tytułu odsetek wyrównawczych.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji z dnia 14 października 2011 r. [ENTR/R1/HHO/lisa — entre.r.l(2011)1183091] w części, w jakiej ustalona w niej kwota odsetek do wypłaty IPK International — World Tourism Marketing Consultants GmbH ogranicza się do 158 618,27 EUR.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 65 z 3.3.2012.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 11 marca 2013 r. — Iranian Offshore Engineering & Construction przeciwko Radzie

(Sprawa T-110/12 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające wobec Iranu — Zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru — Wyważenie wchodzących w grę interesów)

(2013/C 147/33)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Iranian Offshore Engineering & Construction Co. (Teheran, Iran) (przedstawiciele: adwokaci J. Viñals Camallonga, L. Barriola Urruticoechea i J. Iriarte Ángel)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: P. Plaza García i V. Piessevaux, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania, po pierwsze, decyzji Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącej zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, s. 71) w zakresie dotyczącym umieszczenia firmy skarżącej w załączniku II do decyzji Rady 2010/413/CFSP z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko

2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39), i po drugie, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, s. 11) oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1) w zakresie, w jakim rozporządzenia te dotyczą skarżących.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Odwołanie wniesione w dniu 22 lutego 2013 r. przez Krisa Van Neyghema od wyroku wydanego w dniu 12 grudnia 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-77/11 Van Neyghem przeciwko Radzie

(Sprawa T-113/13 P)

(2013/C 147/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Kris Van Neyghem (Tienen, Belgia) (przedstawiciel: M. Velardo, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku wydanego w sprawie F-77/11 Van Neyghem przeciwko Radzie;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 1 października 2010 r. odmawiającej wnoszącemu odwołanie przyznania awansu i uwzględnienie żądań odszkodowawczych;
- w razie potrzeby przekazanie sprawy Sądowi do spraw Służby Publicznej do ponownego rozpoznania;
- obciążenie drugiej strony postępowania odwoławczego kosztami, w tym całością kosztów postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa i naruszenia obowiązku uzasadnienia, jako że Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, że decyzja odmawiająca zainteresowanemu przyznania awansu mogła być uzasadniona na etapie odpowiedzi na zażalenie, podczas gdy uzasadnienie powinno było już być dołączone do decyzji o nieprzyznaniu awansu,

gdyż decyzja ta została wydana na mocy art. 266 TFUE w wykonaniu wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie F-53/08 Bouillez i in. przeciwko Radzie, dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze, a nie na mocy art. 45 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa i naruszenia art. 266 TFUE oraz dotyczącego go orzecznictwa, jako że Sąd do spraw Służby Publicznej nie oparł się ani na sentencji, ani na uzasadnieniu swojego wyroku w sprawie F-53/08 w odniesieniu do ustalenia, czy wyrok ten został wykonany prawidłowo.

Odwołanie wniesione w dniu 25 lutego 2013 r. przez Giorgia Lebedefa od postanowienia wydanego w dniu 12 grudnia 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-70/11 Lebedef przeciwko Komisji

(Sprawa T-116/13 P)

(2013/C 147/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Giorgio Lebedef (Senningerberg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat F. Frabetti)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie F-70/11 Lebedef przeciwko Komisji, której przedmiotem było żądanie stwierdzenia nieważności sprawozdania z oceny wnoszącego odwołanie za okres 1.1.2008-31.12.2008, a konkretnie części sprawozdania sporządzonej przez EUROSTAT za ten sam okres;
- uwzględnienie żądań przedstawionych przez wnoszącego odwołanie w pierwszej instancji;
- ewentualnie odesłanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd do spraw Służby Publicznej;
- orzeczenie w przedmiocie kosztów i obciążenie nimi Komisji Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa ze względu na to, że Sąd do spraw Służby Publicznej orzekł, iż wnoszący

odwołanie nie został wyznaczony do udziału w uzgodnieniach i że jego udział w nich wchodził w zakres przysługującego mu zwolnienia z pełnienia obowiązków służbowych w połowie wymiaru czasu pracy do celów działalności związkowej (odnośnie do pkt 41-45 zaskarżonego postanowienia).

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa ze względu na to, że Sąd do spraw Służby Publicznej orzekł, iż szczególny system oceny przedstawicieli personelu obejmuje wszelką działalność związkową oraz błędnie zinterpretował powody, dla których wnoszący odwołanie nie pracował w zatrudniającej go jednostce organizacyjnej, przez co doszedł do wniosku, że wnoszący odwołanie nie miał prawa podważać kompetencji oceniających (odnośnie do pkt 50 i 51 zaskarżonego postanowienia).
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa ze względu na to, że Sąd do spraw Służby Publicznej błędnie przyjął za punkt wyjścia względy dotyczące w szczególności upoważnienia oceniających do oceny wnoszącego odwołanie jedynie na podstawie jego pracy wykonywanej na rzecz zatrudniającej go jednostki organizacyjnej oraz tego, że wnoszący odwołanie powoływał się na przysługujące mu zwolnienie z pełnienia obowiązków służbowych w połowie wymiaru czasu pracy do celów działalności związkowej, aby uzasadnić, iż nie pracował on na rzecz zatrudniającej go jednostki organizacyjnej (odnośnie do pkt 59 i 60 zaskarżonego postanowienia).
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa ze względu na to, że Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, iż okoliczności niniejszej sprawy różnią się od okoliczności sprawy F-36/07 Lebedef przeciwko Komisji, w której zapadł wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 7 maja 2008 r., Zb.Orz.SP s. I-A-1-00143 i II-A-1-00759, i że le wnoszącemu odwołanie słusznie można było przyznać poziom wydajności IV (odnośnie do pkt 69 i 70 zaskarżonego postanowienia).

Odwołanie wniesione w dniu 25 lutego 2013 r. przez Giorgia Lebedefa od postanowienia wydanego w dniu 12 grudnia 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-109/11 Lebedef przeciwko Komisji

(Sprawa T-117/13 P)

(2013/C 147/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Giorgio Lebedef (Senningerberg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat F. Frabetti)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie F-109/11 Lebedef przeciwko Komisji, której przedmiotem było żądanie stwierdzenia nieważności sprawozdania z oceny wnoszącego odwołanie za okres 1.1.2009-31.12.2009, a konkretnie części sprawozdania sporządzonej przez EUROSTAT za ten sam okres;
- uwzględnienie żądań przedstawionych przez wnoszącego odwołanie w pierwszej instancji;
- ewentualnie odesłanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd do spraw Służby Publicznej;
- orzeczenie w przedmiocie kosztów i obciążenie nimi Komisji Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi sześć zarzutów, z których pierwszy, drugi, trzeci i szósty brzmią zasadniczo identycznie lub podobnie jak zarzuty podniesione w ramach sprawy T-116/13 P Lebedef przeciwko Komisji.

Zarzut czwarty dotyczy naruszenia prawa ze względu na to, że Sąd do spraw Służby Publicznej zdaniem wnoszącego odwołanie uznał, iż sprawozdanie obejmujące działalność wnoszącego odwołanie w strukturach związku zawodowego (sprawozdanie OSP) powinno stanowić jedynie dokument załączony do sprawozdania dotyczącego służby pełnionej przez wnoszącego odwołanie w strukturach Urzędu Statystycznego Unii Europejskiej (Eurostat) (odnośnie do pkt 68-70 zaskarżonego postanowienia).

Zarzut piąty dotyczy naruszenia prawa ze względu na to, że Sąd do spraw Służby Publicznej zdaniem wnoszącego odwołanie stwierdził, iż wnoszący odwołanie zamierzał zaskarżyć sprawozdania z oceny sprzed 2009 r. oraz decyzję Komisji w sprawie nieprzyznania mu awansu (odnośnie do pkt 74 i 75 zaskarżonego postanowienia).

Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2013 r. — Direct Way i Direct Way Worldwide przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-126/13)

(2013/C 147/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Direct Way (Bruksela, Belgia) i Direct Way Worldwide (Machelen, Belgia) (przedstawiciel: adwokat E. van Nuffel d'Heynsbroeck)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;

- w związku z powyższym,
- stwierdzenie nieważności:
 - decyzji Parlamentu, której data wydania nie jest znana, w sprawie odstąpienia od ogłoszonego przetargu z powodu, iż „oferty otrzymane w odpowiedzi na ogłoszenie o przetargu były nie do przyjęcia z punktu widzenia kryteriów udzielenia zamówienia, a w szczególności oferowanych cen, które są zbyt wysokie w stosunku do wartości podanej w ogłoszeniu o zamówieniu”, o której to decyzji poinformowano konsorcjum Direct Way pismem z dnia 3 września 2012 r.;
 - decyzji Parlamentu, której data wydania nie jest znana, w sprawie zastosowania procedury negocjacyjnej bez ogłoszenia w celu udzielenia zamówienia, o której konsorcjum Direct Way zostało poinformowane w drodze zaproszenia do udziału w procedurze, przekazanego mu w dniu 19 września 2012 r.;
 - decyzji Parlamentu, której data wydania nie jest znana, w sprawie udzielenia zamówienia innemu oferentowi, o której konsorcjum Direct Way zostało poinformowane e-mailem z dnia 21 grudnia 2012 r., z potwierdzeniem pismem z dnia 3 stycznia 2013 r.;
- wobec powyższego stwierdzenie nieważności umowy zawartej między przez Parlament z s.c.s. TMS Limousines;
- zasądzenie od Parlamentu na rzecz konsorcjum Direct Way tymczasowo kwoty 199 500 EUR rocznie tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę;
- obciążenie Parlamentu całością kosztów postępowania na podstawie art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 101 rozporządzenia finansowego⁽¹⁾, art. 127 ust. 1 lit. a) rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia finansowego⁽²⁾ oraz zasady równości, a także oczywistego błędu w ocenie, ponieważ Parlament udzielił zamówienia w trybie negocjacji ze cenę wyższą od ceny, którą skarżąca przedstawiła w ramach pierwotnego przetargu.
- 2) Zarzut drugi, tytułem ewentualnym, dotyczący naruszenia art. 127 ust. 1 lit. a) rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia finansowego oraz zasady równości, ponieważ Parlament dokonał istotnej zmiany pierwotnych warunków zamówienia i) poprzez udzielenie zamówienia za wyższą cenę, niż cena uznana za nie do przyjęcia w ramach

pierwotnego przetargu (część pierwsza zarzutu) oraz ii) poprzez obniżenie szacunkowej wielkości zamówienia w stosunku do wielkości ogłoszonej w pierwotnych warunkach zamówienia, co miało wpływ na ocenę ceny negocjowanych ofert (część druga zarzutu).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 357, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2013 r. — Eltek przeciwko OHIM (ELTEK)

(Sprawa T-139/13)

(2013/C 147/38)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Eltek SpA (Casale Monferrato, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Floridia i R. Floridia)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Eltec Elektronik AG (Mainz, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności notyfikowanej i otrzymanej w dniu 10 stycznia 2013 r. decyzji Izby Odwoławczej z dnia 7 stycznia 2013 r. (skorygowanej w dniu 22 stycznia 2013 r.) w sprawie R 511/2012-1, dotyczącej postępowania w przedmiocie sprzeciwu B 992 851 oraz zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 4 368 064, ponieważ spełnione są wszystkie warunki rejestracji znaku dla każdego z towarów;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania przed Sądem oraz kosztami postępowania przed Wydziałem Sprzeciwów i przed Izłą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „ELTEK” dla towarów z klasy 9 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 4 368 064

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: druga strona postępowania przed Izłą Odwoławczą

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: niemiecki znak towarowy i międzynarodowa rejestracja „ELTEC” wskazująca kraje Beneluksu, Hiszpanię, Francję, Włochy, Austrię i Portugalię dla towarów i usług z klas 9, 37, 38, 41 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie odwołania i odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do pewnych towarów z klasy 9

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2013 r. — Scheepsbouw Nederland przeciwko Komisji

(Sprawa T-140/13)

(2013/C 147/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Scheepsbouw Nederland (Rotterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: K. Struckmann, adwokat, i G. Forwood, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 20 listopada 2012 r. w sprawie S.A. 34736 (Wcześniejsza amortyzacja określonych aktywów nabytych w drodze leasingu finansowego), opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w dniu 13 grudnia 2012 r. (Dz.U. C 384, s. 2); oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, w ramach którego twierdzi, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 3 TFUE, a także art. 2 i art. 4 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ⁽¹⁾.

W tym względzie strona skarżąca utrzymuje, że zważywszy na okoliczności sprawy, jak również na niewystarczający i niekompletny charakter merytorycznej analizy przeprowadzonej przez Komisję w procedurze wstępnego badania, istnieją wystarczające dowody na to, że wystąpiły poważne trudności w ocenie zgłoszonego środka. Komisja nie mogła zatem zasadnie uznać, po przeprowadzeniu wstępnego badania, że badany środek stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Komisja nie miała innego wyboru niż wszcząć formalną procedurę dochodzenia na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2013 r. — Ziegler Relocation przeciwko Komisji

(Sprawa T-150/13)

(2013/C 147/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ziegler Relocation SA (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: J.F. Bellis, M. Favart i A. Bailleux, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- połączenie niniejszej skargi ze sprawą T-539/12;
- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;
- uznanie, że doszło do powstania odpowiedzialności pozaumownej Unii Europejskiej względem strony skarżącej;
- nakazanie Unii Europejskiej zapłaty stronie skarżącej kwoty 112 872,50 EUR w stosunku rocznym od dnia 11 marca 2008 r., wraz z odsetkami do dnia całkowitej spłaty;
- obciążenie Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Szkoda, której naprawienia domaga się strona skarżąca od Unii Europejskiej ma postać utraconych korzyści i powstała, jak twierdzi strona skarżąca, po wydaniu decyzji Komisji z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie COMP/38.543 — *Międzynarodowe usługi przeprowadzkowe*, ze względu na fakt, że nie ustała praktyka urzędników Unii Europejskiej polegająca na żądaniu przedstawienia ofert osłonowych przy przeprowadzkach, których koszty podlegają zwrotowi na podstawie statutu urzędników Unii Europejskiej. Odmowa przychylnego ustosunkowywania

się do takich żądań przez stronę skarżącą skutkowało wykluczeniem jej z realizacji odnośnych zamówień, w skutek czego obecnie świadczy ona usługi w zakresie przeprowadzek urzędników instytucji europejskich w bardzo ograniczonym zakresie. Przyczyną powstania szkody poniesionej w ten sposób przez stronę skarżącą było uchybienie przez Unię Europejską ciężącemu na niej obowiązkowi staranności.

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2013 r. — Petro Suisse Intertrade przeciwko Radzie

(Sprawa T-156/13)

(2013/C 147/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Petro Suisse Intertrade Co. SA (Pully, Szwajcaria) (przedstawiciele: J. Grayston, solicitor, adwokaci P. Gjörtler, G. Pandey, D. Rovetta, N. Pilkington i D. Sellers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/829/WPZiB z dnia 21 grudnia 2012 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 71) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1264/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 55) w zakresie, w jakim zakwestionowane akty obejmują stronę skarżącą; oraz
- obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca podnosi sześć zarzutów dotyczących naruszenia istotnego wymogu proceduralnego oraz naruszenia traktatów i zasad prawa dotyczących ich stosowania: naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, naruszenia obowiązku odpowiedniego zawiadomienia, niewystarczającego uzasadnienia, naruszenia prawa do obrony, oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia podstawowego prawa własności.

Strona skarżąca uważa, że Rada nie wysłuchiwała strony skarżącej i że żadne przeciwne argumenty nie uzasadniłyby tego. Ponadto Rada nie wskazała właściwie stronie skarżącej jako adresata decyzji i rozporządzenia oraz nie wskazała także właściwie stronie skarżącej w zawiadomieniu, a w każdym razie akty te nie zawierały wystarczającego uzasadnienia. Żądania strony skarżącej dotyczące potwierdzenia wskazania, rozwinięcia uzasadnienia i udostępnienia dokumentów pozostały bez odpowiedzi oprócz krótkiego pisma potwierdzającego odbiór.

Wskutek tych pominięć Rada naruszyła prawo do obrony przysługujące stronie skarżącej, której odmówiono możliwości skutecznego ustosunkowania się do ustaleń Rady, jako że ustalenia te nie zostały stronie skarżącej ujawnione. Wbrew twierdzeniu Rady strona skarżąca nie jest firmą przykrywką kontrolowaną przez National Iranian Oil Company (NIOC), a w każdym razie Rada nie wykazała, by to kontrolowanie strony skarżącej przez NIOC pociągało za sobą korzyść gospodarczą dla państwa irańskiego, która byłaby sprzeczna z celem zakwestionowanych decyzji i rozporządzenia. Wreszcie, ograniczając możliwość zawierania przez stronę skarżącą umów, Rada naruszyła podstawowe prawo własności poprzez przyjęcie środków, których proporcjonalności nie można wykazać.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2012 r. — Sorinet Commercial Trust Bankers przeciwko Radzie

(Sprawa T-157/13)

(2013/C 147/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sorinet Commercial Trust Bankers Ltd (Kish Island, Iran) (przedstawiciele: adwokaci L. Defalque i C. Malherbe)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ust. I.L.12 (pod nagłówkiem „Podmioty”) załącznika do decyzji Rady 2012/829/WPZiB z dnia 21 grudnia 2012 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu;
- stwierdzenie nieważności ust. I.L.12 (pod nagłówkiem „Podmioty”) załącznika do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1264/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu; oraz
- obciążenie Rady kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Rada naruszyła obowiązek uzasadnienia. Uzasadnienie spornych decyzji i rozporządzenia jest mgliste oraz ogólne i nie wskazuje konkretnych i rzeczywistych powodów, dla których Rada, korzystając ze swojego szerokiego zakresu uznania, stwierdziła, że strona skarżąca powinna być objęta spornymi środkami ograniczającymi.

- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że Rada naruszyła przysługujące stronie skarżącej prawo do obrony, prawo do rzetelnego procesu oraz prawo do skutecznej ochrony sądowej. Strona skarżąca ani nie została poinformowana, ani nie otrzymała zawiadomienia o ewentualnych dowodach przytoczonych przeciwko niej w celu uzasadnienia środka przynoszącego jej szkodę. Rada ani nie udzieliła stronie skarżącej dostępu do akt sprawy, ani nie przedstawiła jej żądanych dokumentów (w tym dokładnych i spersonalizowanych informacji uzasadniających sporne środki ograniczające), ani nie ujawniła jej ewentualnych dowodów przytoczonych przeciwko niej. Stronie skarżącej odmówiono wysłuchania jej przez Radę, podczas gdy wyraziła tego zażądała. Wyżej wymienione naruszenie przysługującego stronie skarżącej prawa do obrony — w szczególności niepoinformowanie strony skarżącej o przytoczonych przeciwko niej dowodach — skutkuje naruszeniem jej prawa do skutecznej ochrony sądowej.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że Rada dopuściła się oczywiście błędu w ocenie, przyjmując środki ograniczające przeciwko stronie skarżącej. Powody, które Rada podniosła przeciwko stronie skarżącej, nie stanowią odpowiedniego uzasadnienia. Ponadto Rada nie przedstawiła ani dowodów, ani informacji w celu wykazania powodów, na które się powołuje, aby uzasadnić sporne środki ograniczające, które oparte są zwykłych domniemaniach.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że sporne środki ograniczające są dotknięte niezgodnością z prawem ze względu na uchybienia dotyczące dokonanej przez Radę oceny przed ich przyjęciem. Rada nie przeprowadziła rzeczywistej oceny okoliczności sprawy, lecz ograniczyła się tylko do zastosowania się do zaleceń Rady Bezpieczeństwa ONZ i przyjęcia propozycji przedstawionych przez państwa członkowskie.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2013 r. — Iralco przeciwko Radzie

(Sprawa T-158/13)

(2013/C 147/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Iranian Aluminium Co. (Iralco) (Teheran, Iran) (przedstawiciele: solicitors S. Millar i S. Ashley oraz barrister M. Lester)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/829/WPZiB z dnia 21 grudnia 2012 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających

wobec Iranu oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1264/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu w zakresie, w jakim zaskarżone akty dotyczą skarżącego oraz

- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy twierdzenia, iż Rada nie przedstawiła odpowiednich, względnie dostatecznych powodów, dla których wskazała skarżącego.
- 2) Zarzut drugi dotyczy twierdzenia, iż Rada nie zagwarantowała skarżącemu prawa do obrony, ani prawa do skutecznej kontroli sądowej.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy twierdzenia, iż Rada popełniła oczywiście błąd w ocenie uznając, że spełnione były przesłanki objęcia wykazem.
- 4) Zarzut czwarty dotyczy twierdzenia, iż decyzja Rady o wskazaniu skarżącego naruszyła, bez uzasadnienia i w nieproporcjonalny sposób, podstawowe prawa skarżącego, w tym prawo do ochrony własności, prowadzenia działalności gospodarczej i dobrego imienia.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2013 r. — HK Intertrade przeciwko Radzie

(Sprawa T-159/13)

(2013/C 147/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: HK Intertrade Co. Ltd (Wanchai, Hongkong) (przedstawiciele: J. Grayston, solicitor, adwokaci P. Gjørtler, G. Pandey, D. Rovetta, N. Pilkington i D. Sellers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/829/WPZiB z dnia 21 grudnia 2012 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 71) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1264/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 55) w zakresie, w jakim zakwestionowane akty obejmują stronę skarżącą; oraz
- obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca podnosi pięć zarzutów dotyczących naruszenia istotnego wymogu proceduralnego oraz naruszenia traktatów i zasad prawa dotyczących ich stosowania: naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, naruszenia obowiązku zawiadomienia, niewystarczającego uzasadnienia, naruszenia prawa do obrony oraz oczywistego błędu w ocenie.

Strona skarżąca uważa, że Rada nie wysłuchiwała strony skarżącej i naruszyła obowiązek zawiadomienia strony skarżącej. Ponadto Rada nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia, które to uchybienie jest tym poważniejsze, że Rada nie odpowiedziała na żądania strony skarżącej dotyczące udostępnienia dokumentów i ogólnego ujawnienia informacji. Wskutek tych pominięć Rada naruszyła prawo do obrony przysługujące stronie skarżącej, której odmówiono możliwości skutecznego ustosunkowania się do ustaleń Rady, jako że ustalenia te nie zostały stronie skarżącej ujawnione. Wbrew twierdzeniu Rady strona skarżąca nie jest „firmą przykrywką” National Iranian Oil Company (NIOC), a w każdym razie Rada nie wykazała, by sama okoliczność, że strona skarżąca została założona jako spółka zależna NIOC, wystarczała to tego, by pociągać za sobą korzyść gospodarczą dla państwa irańskiego wbrew celowi zakwestionowanych środków. Ponadto Rada w sposób oczywisty naruszyła przysługujące stronie skarżącej prawo do obrony i wreszcie dopuściła się oczywistych błędów w ocenie.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2013 r. — Bank Mellat przeciwko Radzie

(Sprawa T-160/13)

(2013/C 147/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bank Mellat (Teheran, Iran) (przedstawiciele: S. Zaiwalla, P. Reddy, F. Zaiwalla, solicitors, D. Wyatt, QC, i R. Blakeley, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 15 rozporządzenia Rady (UE) nr 1263/2012 ⁽¹⁾; lub
- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 15 rozporządzenia Rady (UE) nr 1263/2012 w zakresie, w jakim ma on zastosowanie do strony skarżącej; oraz
- uznanie, że art. 1 pkt 6 decyzji Rady 2012/635/WPZiB ⁽²⁾ nie ma zastosowania do strony skarżącej; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że embargo finansowe nie jest „niezbędnym środkiem” i z tego względu jest pozbawione podstawy prawnej na mocy art. 215 TFUE, jako że nie jest logicznie powiązane z odpowiednim celem polityki zagranicznej.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że embargo finansowe jest w każdym razie nieproporcjonalne do rzekomo realizowanego celu polityki zagranicznej i tym samym jest pozbawione podstawy prawnej na mocy art. 215 TFUE.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że embargo finansowe jest sprzeczne z ogólnymi zasadami prawa Unii i z art. 215 ust. 3 TFUE w szczególności oraz jest sprzeczne z zasadami proporcjonalności, pewności prawa, zakazu arbitralnego działania i wymogiem, zgodnie z którym sankcje powinny obejmować niezbędne gwarancje prawne.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że embargo finansowe narusza przysługujące stronie skarżącej prawa własności, prawa do prowadzenia działalności gospodarczej i prawa do swobodnego przepływu kapitału oraz zasadę proporcjonalności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1263/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 34).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotycząca zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 282, s. 58).

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2013 r. — Magic Mountain Kletterhallen i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-162/13)

(2013/C 147/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Magic Mountain Kletterhallen GmbH (Berlin, Niemcy), Kletterhallenverband Klever e.V. (Lipsk, Niemcy), Neoliet Beheer BV (Son, Niemcy) i Pedriza BV (Haarlem, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. von Oppen i A. Gerdung)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 264 ust. 1 TFUE nieważności decyzji Komisji C(2012) 8761 wersja ostateczna z dnia 5 grudnia 2012 r. dotyczącej pomocy państwa SA.33952 (2012/NN) — Niemcy, Kletteranlagen des Deutschen Alpenvereins;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE

— Skarżący twierdzą w ramach tego zarzutu, że Komisja niesłusznie stwierdziła, że sporna pomoc jest zgodna z rynkiem wewnętrznym, gdyż nie występują przesłanki art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE. Skarżący twierdzą, że pomoc nie służy celowi wspólnego interesu. W tym kontekście podnoszą m.in., że wykazuje się to tylko poprzez niewydolność rynku, czego w tej sprawie brak. Skarżący twierdzą ponadto, że brak jest zgodności w rozumieniu art. 106 ust. 2 TFUE. Ponadto ich zdaniem pomoc nie nadaje się do usunięcia rzekomego problemu efektywności rynku. Poza tym pomoc nie ma skutku pobudzającego. Komisja jedynie domniemywa skutku pobudzającego. Do tego pomoc jest nieproporcjonalna. Komisja domniemywa jedynie, że władze krajowe gwarantują proporcjonalność poszczególnej pomocy, i opiera swoje domniemanie błędnie na statusie użyteczności publicznej zainteresowanego stowarzyszenia. Skarżący kwestionują ponadto nieprawidłowe rozważenie interesów przez Komisję. Komisja nie porównała negatywnych i pozytywnych skutków pomocy. W końcu w tym kontekście podnosi się, że pomoc na funkcjonowanie (a przyznana pomoc stanowi przede wszystkim pomoc na funkcjonowanie) w razie wątpliwości jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym.

2) Zarzut drugi dotyczący braku wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego

— Skarżący podnoszą w tym miejscu, że Komisja niesłusznie mimo poważnych trudności przy ocenie zgodności pomocy z rynkiem wewnętrznym nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego. Wskazówką poważnych trudności jest długi czas trwania wstępnego postępowania wyjaśniającego — tu ponad rok. Mimo to Komisja nie zapewniła wystarczającego zbadania niezbędnych faktów. Zdaniem skarżących niezbędne dokładne zbadanie rynku hal do wspinaczki mogło odbyć się tylko w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego. Ponadto rozpatrywana przez Komisję skarga poruszała trudne kwestie prawne dotyczące działalności gospodarczej stowarzyszeń użyteczności publicznej. Skarżący twierdzą również, że jako konkurujące przedsiębiorstwa względnie związki przedsiębiorstw są zainteresowanymi stronami zgodnie z art. 1 lit. h) rozporządzenia (WE) nr 659/1999 i mają prawo do przedstawienia uwag w formalnym postępowaniu wyjaśniającym zgodnie z art. 108 ust. 2 TFUE, którego zostali pozbawieni wskutek błędnej decyzji o niewszczęciu tego postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2013 r. — Sun Capital Partners przeciwko OHIM — Sun Capital Partners (SUN CAPITAL)

(Sprawa T-164/13)

(2013/C 147/47)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sun Capital Partners, Inc. (Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: P.A. Dubois, solicitor, D. Alexander, QC, i F. Clark, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Sun Capital Partners Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie zaskarżonej decyzji Izby Odwoławczej; lub
- przekazanie sprawy Izbie Odwoławczej celem ponownego rozpatrzenia;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą;
- obciążenie Sun Capital Partners Ltd, w przypadku wstąpienia przez nią do postępowania w charakterze interwenienta, kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Słowny znak towarowy „SUN CAPITAL” — wspólnotowy znak towarowy nr 2 942 654

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Sun Capital Partners Ltd

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Podstawy unieważnienia wskazane w art. 53 ust. 1 i art. 8 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: Unieważnienie zakwestionowanego wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 53 ust. 1 w związku z art. 8 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2013 r. — Benelli Q.J. przeciwko OHIM (MOTO B)

(Sprawa T-169/13)

(2013/C 147/48)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Benelli Q.J. Srl (Pesaro, Włochy) (przedstawiciel: adwokat P. Lukácsi)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Demharter GmbH (Dillingen, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanego oraz przekazanie sprawy OHIM do ponownego rozpatrzenia i celem wydania nowej decyzji, ponieważ wcześniejsze znaki towarowe skarżącej powinny zostać uznane za wcześniejsze znaki towarowe w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009, a w związku z tym sprzeciw skarżącej oparty na prawdopodobieństwie wprowadzenia w błąd powinien zostać badany co do istoty;
- obciążenie pozwanego kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy w kolorach czarnym, białym, czerwonym, złotym, zielonym, brązowym i szarym, zawierający element słowny „MOTO B” dla towarów z klas 9, 12 i 15 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 8 780 926

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: niezarejestrowane, powszechnie znane włoskie graficzne znaki towarowe, zawierające m.in. element słowny „MOTOBI”

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2013 r. — Benelli Q.J. Srl przeciwko OHIM

(Sprawa T-170/13)

(2013/C 147/49)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Benelli Q.J. Srl (Pesaro, Włochy) (przedstawiciel: adwokat P. Lukácsi)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Demharter GmbH (Dillingen, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę decyzji pozwanego i nakazanie odrzucenia wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku złożonego przez wnioskodawcę unieważnienia;
- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanego oraz przekazanie sprawy OHIM do ponownego rozpatrzenia i celem wydania nowej decyzji, jeżeli Sąd uznałby, że nieuniknione jest przeprowadzenie kolejnej dogłębnej analizy dowodu rzeczywistego używania;
- obciążenie pozwanego kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku: słowny znak towarowy „MOTOBI” dla towarów z klasy 12 — wspólnotowy znak towarowy nr 835 264

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca

Strona wnosząca o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wspólnotowego znaku towarowego: druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą

Decyzja Wydziału Unieważnień: stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2013 r. — Benelli Q.J. przeciwko OHIM (MOTOBI B PESARO)**(Sprawa T-171/13)**

(2013/C 147/50)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Benelli Q.J. Srl (Pesaro, Włochy) (przedstawiciel: adwokat P. Lukácsi)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Demharter GmbH (Dillingen, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę decyzji pozwanego i nakazanie odrzucenia wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku złożonego przez wnioskodawcę unieważnienia;
- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanego oraz przekazanie sprawy OHIM do ponownego rozpatrzenia i celem wydania nowej decyzji, jeżeli Sąd uznałby, że nieuniknione jest przeprowadzenie kolejnej dogłębnej analizy dowodu rzeczywistego używania;
- obciążenie pozwanego kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku: graficzny znak towarowy „MOTOBI B PESARO” dla towarów z klas 9, 12 i 25 — wspólnotowy znak towarowy nr 2 262 269

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca

Strona wnosząca o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wspólnotowego znaku towarowego: druga strona postępowania przed Izłą Odwoławczą

Decyzja Wydziału Unieważnień: stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenia art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 25 marca 2013 r. — Omega przeciwko OHIM — Omega Engineering (Ω OMEGA)**(Sprawa T-175/13)**

(2013/C 147/51)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Omega SA (Biel/Bienne, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat P. González-Bueno Catalán de Ocón)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Omega Engineering, Inc. (Stamford, Stany Zjednoczone)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 10 stycznia 2013 r. w sprawach połączonych R 2055/2011-1 i R 2186/2011-1 i przyznanie ochrony zgłoszonemu znakowi towarowemu dla wszystkich towarów wskazanych w zgłoszeniu;
- obciążenie OHIM i Omega Engineering, Inc. kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego zawierającego element słowny „Ω OMEGA” dla towarów z klasy 9 — rejestracja międzynarodowa nr 997 036 wskazująca Unię Europejską

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Omega Engineering, Inc.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowne krajowe i wspólnotowe znaki towarowe „OMEGA” dla towarów i usług z klas 7, 9, 11, 16, 35, 38, 41 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu i częściowa odmowa przyznania ochrony

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania skarżącej i częściowa, dalej idąca, odmowa przyznania ochrony

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2013 r. — Pesquerias Riveirenses i in. przeciwko Radzie**(Sprawa T-180/13)**

(2013/C 147/52)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Pesquerias Riveirenses, SL (Ribeira, Hiszpania); Pesquerias Campo de Marte, SL (Ribeira); Pesquera Anpajo, SL (Ribeira); Arrastreros del Barbanza, SA (Ribeira); Martínez Parda-vila e Hijos, SL (Ribeira); Lijo Pesca, SL (Ribeira); Frigoríficos Hermanos Vidal, SA (Ribeira); Pesquera Boteira, SL (Ribeira); Francisco Mariño Mos y Otros, CB (Ribeira); Juan Antonio Pérez Vidal y Hermano, CB (Ribeira); Marina Nalda, SL (Ribeira); Portillo y Otros, SL (Ribeira); Vidiña Pesca, SL (Ribeira); Pesca Herno, SL (Ribeira); Pescados Oubiña Perez, SL (Ribeira); Manuel Pena Graña (Ribeira); Campo Eder, SL (Ribeira); Pesquera Laga, SL (Ribeira); Pesquera Jalisco, SL (Ribeira); Pesquera Jopitos, SL (Ribeira); y Pesca-Julimar, SL (Ribeira) (przedstawiciel: J. Tojeiro Sierro, abogado)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 40/2013 z dnia 21 stycznia 2013 r. w zakresie, w jakim — dla celów ustalenia TAC (całkowitego dopuszczalnego połowu) błękitka określonego w załącznikach IA i IB (odpowiednio s. 84 i 103, Dz.U. L 23, s. 54) — połączono w nim sektor północny i południowy zasobów tej ryby w Atlantyku Północno-Zachodnim.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 39 TFUE.

— Jednym ze wskazanym w art. 39 TFUE celów Wspólnej Polityki Rolnej i Rybackiej jest racjonalne wykorzystanie zasobów, natomiast zaskarżone rozporządzenie narusza to postanowienie traktatowe ze względu na to, że, nie wprowadzając rozróżnienia pomiędzy sektorem północnym i południowym zasobów błękitka w Atlantyku Północno-Zachodnim, nie realizuje ono tego, co należy rozumieć przez racjonalne zarządzanie zasobami. Skarżące zgadzają się z tym, że sytuacja w sektorze północnym wymaga przyjęcia w ramach zarządzania zasobami restrykcyjnych środków; sytuacja taka nie zachodzi natomiast w sektorze południowym, w przypadku którego gatunki nie są nadmiernie wyczerpane. Ze względu na zastosowanie takiego podejścia zaskarżone rozporządzenie narusza zasadę niedyskryminacji, która, w myśl utrwalonego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE, wymaga, aby porównywalne sytuacje nie były traktowane w sposób odmienny, a sytuacje odmienne nie były traktowane w sposób identyczny, chyba, że jest to obiektywnie uzasadnione.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 2 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002 oraz art. 6 porozumienia nowo-jorskiego z 1995 r.

— W art. 2 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa Rada wskazuje, że podejście, jakie należy stosować przy podejmowaniu środków mających na celu ochronę i zrównoważone utrzymanie żywych zasobów, powinno cechować się ostrożnością, podobnie jak wskazuje na to art. 6 Porozumienia w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r., odnoszących się do ochrony i zarządzania międzystrefowymi zasobami rybnymi i zasobami rybnymi masowo migrującymi (Nowy Jork 1995; Dz.U. L 189 z dnia 3 lipca 1998 r., s. 14), do którego UE i, co za tym idzie, jej państwa członkowskie, przystąpiły w dniu 19 grudnia 2003 r., a które weszło wobec nich w życie w dniu 18 stycznia 2004 r. Zdaniem skarżących, ze względu na to, że w zaskarżonym rozporządzeniu nie wprowadzono rozróżnienia pomiędzy sektorem północnym i południowym zasobów błękitka, dokonane za jego pomocą zarządzanie zasobami tej ryby w Atlantyku Północno-Zachodnim pociąga za sobą tak drastyczne i dyskryminujące ograniczenie połowów w sektorze południowym, że skutkuje on „ryzykiem”, które wymagałoby zastosowania zasady ostrożności.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.

— Zdaniem skarżących, ze względu na to, że w zaskarżonym rozporządzeniu Rady nie wprowadzono rozróżnienia pomiędzy sektorem północnym i południowym zasobów błękitka, dokonane za jego pomocą przez UE zarządzanie zasobami tej ryby w Atlantyku Północno-Zachodnim w 2013 r. pociąga za sobą w przypadku sektora południowego drastyczne środki (ograniczenie TAC), które wykraczają poza to, co jest konieczne do osiągnięcia zamierzonego celu (czyli odbudowy zasobów błękitka w Atlantyku Północno-Zachodnim) i, co za tym idzie, narusza zasadę proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2013 r. — Hiszpania przeciwko Komisji**(Sprawa T-191/13)**

(2013/C 147/53)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: S. Centeno Huerta, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/248/13 na administratorów (AD 6) w sektorze budownictwa; oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są identyczne z tymi przedstawionymi w sprawie T-148/13 Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2013 r. — United Parcel Service przeciwko Komisji

(Sprawa T-194/13)

(2013/C 147/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: United Parcel Service, Inc. (Atlanta, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: A. Ryan, B. Graham, Solicitors, W. Knibbeler i P. Stamou, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie w całości nieważności decyzji Komisji z dnia 30 stycznia 2013 r. C(2013) 431 (Comp/M.6570 — UPS/TNT Express) zakazującej zaproponowanego nabycia TNT Express N.V. przez UPS w zakresie, w jakim Komisja zabroniła w niej tej koncentracji; a także
- obciążenie pozwanej kosztami niniejszego postępowania, w tym także kosztów ewentualnego interwenienta

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy tego, że Komisja dopuściła się naruszenia prawa oraz oczywistego błędu w ocenie badając potencjalne skutki cenowe zamierzonej koncentracji. Następnie instytucja ta uchybiła ciężącemu na niej obowiązкови uzasadnienia i naruszyła przysługujące UPS prawo do obrony zmieniając w istotny sposób przedstawiony przez UPS model ekonometryczny bez uprzedniego wysłuchania jej stanowiska i należytego wyjaśnienia wprowadzonych zmian.
- 2) Zarzut drugi dotyczy tego, że rozstrzygając w arbitralny sposób o możliwości weryfikacji wzrostu efektywności Komisja naruszyła prawo i odeszła od ustanowionych w orzecznictwie standardów. Następnie instytucja ta dopuściła się naruszenia prawa oraz oczywistego błędu w ocenie przypisując uznanemu przez nią co do zasady wzrostowi efektywności nieznaczną lub zerową wartość. Wreszcie, Komisja naruszyła przysługujące UPS prawo do obrony opierając swą odmowę uznania wzrostu efektywności na podstawie zastrzeżeń, do których UPS nie miała wcześniej okazji się ustosunkować.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy tego, że Komisja dopuściła się naruszenia prawa oraz oczywistego błędu w ocenie stosując w błędny sposób pojęcie bliskości konkurencji. Dopuszcila się ona również błędu wyciągając bez należytych dowodów wniosek, że potencjalny wzrost cen stosowanych przez podmiot powstały w wyniku koncentracji zostanie uwzględniony przez konkurenta tego podmiotu.
- 4) Zarzut czwarty dotyczy tego, że Komisja naruszyła przysługujące UPS prawo do obrony odmawiając jej dostępu do odpowiedniego i umożliwiającego obronę materiału dowodowego. Ponadto instytucja ta uchybiła ciężącemu na niej obowiązkowi uzasadnienia, naruszyła prawo i dopuściła się oczywistego błędu w ocenie wyciągając wniosek, że konkurenci, którzy nie konkurują w dostatecznie bliski sposób, nie będą w stanie wywierać w przewidywalnej przyszłości skutecznej presji konkurencyjnej na powstały w wyniku koncentracji podmiot.
- 5) Zarzut piąty dotyczy tego, że Komisja dopuściła się naruszenia prawa oraz oczywistego błędu w ocenie w analizie tego, czy klienci będą w stanie wywierać wpływ na działalność powstałego w wyniku koncentracji podmiotu.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 30 stycznia 2013 r. — De Luca przeciwko Komisji

(Sprawa F-20/06 RENV)

(Służba publiczna — Urzędnicy — Przekazanie sprawy do Sądu po uchyleniu rozstrzygnięcia — Powołanie — Urzędnicy przechodzący do wyższej grupy funkcyjnej w drodze konkursu otwartego — Kandydat wpisany na listę rezerwy kadrowej przed wejściem w życie nowego regulaminu pracowniczego — Przepisy przejściowe w zakresie zaszeregowania do grupy przy zatrudnieniu — Zaszeregowanie do grupy na podstawie nowych przepisów — Artykuł 12 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego)

(2013/C 147/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Patrizia De Luca (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i J.N. Louis)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciel: J. Currall, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 23 lutego 2005 r. o powołaniu skarżącej, urzędniczki zaszeregowanej już do grupy A*10 i laureatki konkursu na grupy zaszeregowania A5/A4, na stanowisko administratora w dyrekcji generalnej ds. wymiaru sprawiedliwości, wolności i bezpieczeństwa, w zakresie ustanawiającym zmianę zaszeregowania skarżącej z grupy A*10 na grupę zaszeregowania A*9.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) P. De Luca i Komisja Europejska pokrywają własne koszty poniesione w obu postępowaniach przed Sądem do spraw Służby Publicznej.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty i zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez P. De Lukę w postępowaniu przed Sądem Unii Europejskiej.
- 4) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 13 marca 2013 r. — AK przeciwko Komisji

(Sprawa F-91/10) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Artykuł 43 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego — Sporządzenie po terminie sprawozdań z przebiegu kariery zawodowej — Krzywda — Utraty szansy na awans)

(2013/C 147/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: AK (Esbo, Finlandia) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.N. Louis i É. Marchal)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Berscheid i J. Baquero Cruz, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji oddalającej wniosek strony skarżącej o odszkodowanie z tytułu szkody poniesionej z powodu niesporządzenia sprawozdań z przebiegu kariery zawodowej i o wszczęcie dochodzenia administracyjnego w celu ustalenia okoliczności mobbingu oraz żądanie naprawienia poniesionej szkody i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Sentencja wyroku

- 1) Zasądza się od Komisji Europejskiej na rzecz AK kwotę 15 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez niego krzywdę.
- 2) Zasądza się od Komisji Europejskiej na rzecz AK kwotę 4000 EUR tytułem rekompensaty za utratę szansy na awans do grupy zaszeregowania wyższej od A 5 lub równoważnej przed dniem 1 marca 2008 r.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Komisja Europejska pokrywa własne koszty i zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez AK.

⁽¹⁾ Dz.U. C 13 z 15.1.2011, s. 40.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 30 stycznia 2013 r. — Wahlström przeciwko Frontexowi

(Sprawa F-87/11) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Członek personelu tymczasowego — Nieprzedłużenie umowy o pracę na czas określony — Artykuł 8 WZiPW — Procedura — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Właściwość)

(2013/C 147/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Kari Wahlström (Alimos, Grecja) (przedstawiciel: adwokat S. Pappas)

Strona pozwana: Europejska Agencja Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej (Frontex), (przedstawiciele: S. Vuorensola i H. Caniard, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów D. Waelbroeck i A. Durona)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji o nieprzedłużeniu umowy o pracę zawartej ze skarżącym w charakterze członka personelu tymczasowego

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdzona zostaje nieważność decyzji dyrektora wykonawczego Europejskiej Agencji Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej z dnia 10 grudnia 2010 r. o nieprzedłużeniu umowy o pracę zawartej z K. Wahlströmem w charakterze członka personelu tymczasowego.
- 2) Europejska Agencja Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez K. Wahlströma.

⁽¹⁾ Dz.U. C 347 z 26.11.2011, s. 45

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 21 marca 2013 r. — Taghani przeciwko Komisji

(Sprawa F-93/11) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Konkurs otwarty — Decyzja komisji konkursowej o niedopuszczeniu do etapu oceny zintegrowanej — Środki odwoławcze — Skarga do sądu wniesiona bez oczekiwania na decyzję w przedmiocie zażalenia administracyjnego — Dopuszczalność — Zmiana ogłoszenia o konkursie po przeprowadzeniu testów wstępnych — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań — Pewność prawa)

(2013/C 147/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jamal Taghani (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Blot)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i B. Eggers, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji przewodniczącego komisji konkursu EPSO/AST/111/10 — Sekretarki (AST 1) o niedopuszczeniu skarżącego do etapu oceny zintegrowanej.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji komisji konkursu otwartego EPSO/AST/111/10 — sekretarki (AST 1) z dnia 15 czerwca 2011 r. o niedopuszczeniu J. Taghaniego do etapu oceny zintegrowanej
- 2) Komisja Europejska zapłaci J. Taghaniemu kwotę 100 EUR.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Każda ze stron pokrywa swoje własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 347 z 26.11.2011, s. 46

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 21 marca 2013 r. — van der Aat i in. przeciwko Komisji

(Sprawa F-111/11) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Wynagrodzenie — Coroczne dostosowanie wynagrodzeń i emerytur urzędników i innych pracowników — Artykuły 64, 65 i 65a regulaminu pracowniczego — Załącznik XI do regulaminu pracowniczego — Rozporządzenie (UE) nr 1239/2010 — Współczynniki korygujące — Urzędnicy zatrudnieni w Isprze)

(2013/C 147/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: van der Aat i in. (Besozzo, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis, É. Marchal i D. Abreu Caldas)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i D. Martin, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności rozliczenia wynagrodzenia skarżących za luty 2011 r. oraz rozliczeń za kolejne miesiące z zastosowaniem nowego współczynnika korygującego dla miasta Varese zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 1239/2010 z dnia 20 grudnia 2010 r.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżący pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

- 3) Rada Unii Europejskiej, występująca w charakterze interwenienta, pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 6 z 7.1.2012, s. 27

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 21 marca 2013 r. — Dalmasso przeciwko Komisji

(Sprawa F-112/11) (¹)

(Służba publiczna — Wynagrodzenie — Coroczne dostosowanie wynagrodzeń i emerytur urzędników i innych pracowników — Artykuły 64, 65 i 65 a regulaminu pracowniczego — Załącznik XI do regulaminu pracowniczego — Rozporządzenie (UE) nr 1239/2010 — Współczynniki korygujące — Urzędnicy zatrudnieni w Isprze)

(2013/C 147/60)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Raffaele Dalmasso (Monvalle, Włochy), (przedstawiciel: adwokat C. Mourato)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i D. Martin, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności rozliczenia wynagrodzenia skarżącego za luty 2011 r. oraz rozliczeń za kolejne miesiące z zastosowaniem nowego współczynnika korygującego dla miasta Varese zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 1239/2010 z dnia 20 grudnia 2010 r.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) R. Dalmasso pokrywa własne koszty oraz zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.
- 3) Rada Unii Europejskiej, występująca w charakterze interwenienta, pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 6 z 7.1.2012, s. 27.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 19 marca 2013 r. — SF (*) przeciwko Komisji

(Sprawa F-10/12) (¹)

(Służba publiczna — Wynagrodzenie — Dieta dzienna — Przeniesienie — Przyznanie diety dziennej — Urzędnik będący właścicielem mieszkania położonego w nowym miejscu zatrudnienia — Dowód poniesienia kosztów wynikających z tymczasowego zagospodarowania się w nowym miejscu zatrudnienia)

(2013/C 147/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: SF (*) (przedstawiciel: adwokat S. Pappas)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i D. Martin, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Służba publiczna — Żądanie stwierdzenia nieważności odmownej decyzji Komisji w sprawie przyznania skarżącemu diety dziennej.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty i zostaje obciążona połową kosztów poniesionych przez SF (*).
- 3) SF (*) pokrywa połowę własnych kosztów.

(¹) Dz.U. C 65 z 3.3.2012, s. 29.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 19 marca 2013 r. — BR przeciwko Komisji

(Sprawa F-13/12) (¹)

(Służba publiczna — Członek personelu tymczasowego — Nieprzedłużenie umowy)

(2013/C 147/62)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: BR (Wezembeek-Oppem, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues, A. Blot i C. Bernard-Glanz)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i D. Martin, pełnomocnicy)

(*) Informacje usunięto lub zastąpiono w ramach ochrony danych osobowych i/lub poufności.

Przedmiot sprawy

Służba publiczna — Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji w sprawie nieprzedłużania ze skarżącą umowy o pracę w charakterze członka personelu kontraktowego.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) BR pokrywa własne koszty i zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

(¹) Dz.U. C 138 z 12.5.2012, p. 32.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 6 marca 2013 r. — Scheefer przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-41/12) (¹)

(Służba publiczna — Członek personelu tymczasowego — Rozwiązanie umowy z członkiem personelu tymczasowego zawartej na czas nieokreślony — Prawnie uzasadniony powód)

(2013/C 147/63)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Séverine Scheefer (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: R. Adam i P. Ketter, adwokaci)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: V. Montebello-Demogeot i M. Ecker, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Parlamentu o rozwiązaniu umowy o zatrudnieniu skarżącej jako członka personelu tymczasowego na czas nieokreślony oraz żądanie odszkodowawcze

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Séverine Scheefer pokrywa swoje własne koszty oraz koszty poniesione przez Parlament Europejski.

(¹) Dz.U. C 138 z 12.5.2012, s. 38

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 11 marca 2013 r. — Marcuccio przeciwko Komisji

(Sprawa F-17/12) (¹)

(Służba publiczna — Artykuł 34 ust. 1 i 6 regulaminu postępowania — Skarga wniesiona faksem w terminie do wniesienia skargi — Odrębny podpis adwokata różny od podpisu umieszczonego na przesłanym pocztą oryginale — Przekroczenie terminu do wniesienia skargi — Oczywista niedopuszczalność)

(2013/C 147/64)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: L. Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i J. Baquero Cruz, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata A. Dal Ferra)

Przedmiot sprawy

Żądanie zasądzenia od Komisji wypłaty odszkodowania tytułem naprawienia szkody, jaką miał rzekomo ponieść skarżący w związku z przewlekłością postępowania w przedmiocie uznania choroby, na którą cierpi, za poważną chorobę.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) L. Marcuccio pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

(¹) Dz.U. C 138 z 12.5.2012, s. 33.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 28 lutego 2013 r. — Pepi przeciwko ERCEA

(Sprawa F-33/12) (¹)

(Służba publiczna — Personel kontraktowy — Personel kontraktowy do zadań pomocniczych — Zatrudnianie — Zaszeregowanie przy zatrudnieniu — Artykuł 3a, art. 3b i art. 86 WZIPW — ERCEA — Wewnętrzne przepisy dotyczące zaszeregowania personelu kontraktowego)

(2013/C 147/65)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jean Pepi (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat M. Velardo)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych (ERCEA) (przedstawiciele: M. Oliván Avilés i G. Bambara, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności umowy zawartej przez stronę skarżącą z ERCEA w zakresie, w jakim została ona zaszeregowana do grupy AD10.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje oddalona jako oczywiście bezzasadna.
- 2) J. Pepi pokrywa własne koszty oraz zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Agencję Wykonawczą Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych.
- 3) Rada Unii Europejskiej, występująca w charakterze interwenienta, pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 184 z 23.6.2012, s. 23.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 6 lutego 2013 r. — Marcuccio przeciwko Komisji

(Sprawa F-67/12) (¹)

(Służba publiczna — Urzędnicy — Skarga o odszkodowanie — Niezgodność z prawem — Przesłanie pisma dotyczącego wykonania wyroku przedstawicielowi skarżącego w postępowaniu odwoławczym od tego wyroku — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej — Artykuł 94 lit. a) regulaminu postępowania)

(2013/C 147/66)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności odmownej decyzji w sprawie wniosku skarżącego mającego na celu uzyskanie naprawienia szkody wynikłej z faktu, że pozwana przesłała pismo dotyczące skarżącego adwokatowi, który jeszcze nie reprezentował go w tej sprawie.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje oddalona jako oczywiście pozbawiona podstawy prawnej.
- 2) L. Marcuccio pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

- 3) Zasądza się zapłatę przez L. Marcuccia na rzecz Sądu do spraw Służby Publicznej kwoty 2000 EUR.

(¹) Dz.U. C 311 z 13.10.2012, s. 16.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 29 stycznia 2013 r. — Brus przeciwko Komisji

(Sprawa F-79/12) (¹)

(Służba publiczna — Urzędnicy — Skarga wszczynająca postępowanie — Wymogi formalne — Przedstawienie podnoszonych zarzutów — Skarga oczywiście niedopuszczalna)

(2013/C 147/67)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Karel Brus (Zaventem, Belgia) (przedstawiciel: adwokat J. Duvekot)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall, J. Baquero Cruz i W. Roels, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji w sprawie odwołania skarżącego ze stanowiska i obniżenia kwoty emerytury w następstwie postępowania dyscyplinarnego wszczętego w sprawie naruszenia art. 11 regulaminu pracowniczego.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) K. Brus pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

(¹) Dz.U. C 319 z 20.10.2012, s. 18.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 11 marca 2013 r. — Marcuccio przeciwko Komisji

(Sprawa F-131/12)

(Służba publiczna — Artykuł 34 ust. 1 i 6 regulaminu postępowania — Skarga wniesiona faksem w terminie do wniesienia skargi — Odręczny podpis adwokata różny od podpisu umieszczonego na przesłanym pocztą oryginale — Przekroczenie terminu do wniesienia skargi — Oczywiście niedopuszczalność)

(2013/C 147/68)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności odmowy wypłaty odszkodowania z tytułu szkody, jaką skarżący poniósł w związku z przeniesieniem w stan spoczynku oraz wniosek o odszkodowanie.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) L. Marcuccio pokrywa własne koszty.

Skarga wniesiona w dniu 24 września 2012 r. — ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-101/12)

(2013/C 147/69)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci D. Abreu Caldas, A. Coolen, J.N. Louis, E. Marchal i S. Orlandi)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o wycofaniu oferty przeniesienia uprawnień emerytalnych przyjętej przez skarżącego i zastąpieniu jej nową ofertą, wyliczoną na podstawie nowych ogólnych przepisów wykonawczych.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie niezgodności z prawem art. 9 ogólnych przepisów wykonawczych do art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 21 czerwca 2011 r. uchylającej i zastępującej ofertę przeniesienia uprawnień emerytalnych, przyjętą w dniu 28 lipca 2010 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 21 czerwca 2011 r. o zastosowaniu do wniosku o przeniesienie uprawnień

emerytalnych skarżącego parametrów, o których mowa w ogólnych przepisach wykonawczych do art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego z dnia 3 marca 2011r.;

- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 13 grudnia 2012 r. — ZZ przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-150/12)

(2013/C 147/70)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: G. Maximini, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji strony pozwanej w sprawie odmowy przyznania skarżącemu części dodatku na ponowne zagospodarowanie i zwrotu niektórych kosztów podróży.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej z dnia 29 marca 2012 r. w zakresie, w jakim odmówiono w niej przyznania skarżącemu drugiej połowy dodatku na zagospodarowanie określonego w art. 6 załącznika VII do regulaminu pracowniczego oraz pełnego zwrotu kosztów podróży określonych w art. 7 ww. załącznika;
- nakazanie stronie pozwanej wypłacenia skarżącemu drugiej połowy dodatku na zagospodarowanie w kwocie dodatkowego miesięcznego wynagrodzenia, a także pełnej kwoty kosztów podróży do jego miejsca pochodzenia z racji zakończenia służby dla niego, jego żony oraz pozostającego z nim we wspólnym gospodarstwie domowym głęboko niepełnosprawnego syna;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania i wszelkimi kosztami, których poniesienie przez skarżącego było niezbędne.

2013/C 147/63	Sprawa F-41/12: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 6 marca 2013 r. — Scheefer przeciwko Parlamentowi (Służba publiczna — Członek personelu tymczasowego — Rozwiązanie umowy z członkiem personelu tymczasowego zawartej na czas nieokreślony — Prawnie uzasadniony powód) 34	34
2013/C 147/64	Sprawa F-17/12: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 11 marca 2013 r. — Marcuccio przeciwko Komisji (Służba publiczna — Artykuł 34 ust. 1 i 6 regulaminu postępowania — Skarga wniesiona faksem w terminie do wniesienia skargi — Odręczny podpis adwokata różny od podpisu umieszczonego na przesłanym pocztą oryginale — Przekroczenie terminu do wniesienia skargi — Oczywista niedopuszczalność) 34	34
2013/C 147/65	Sprawa F-33/12: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 28 lutego 2013 r. — Pepi przeciwko ERCEA (Służba publiczna — Personel kontraktowy — Personel kontraktowy do zadań pomocniczych — Zatrudnianie — Zaszeregowanie przy zatrudnieniu — Artykuł 3a, art. 3b i art. 86 WZIPW — ERCEA — Wewnętrzne przepisy dotyczące zaszeregowania personelu kontraktowego) 34	34
2013/C 147/66	Sprawa F-67/12: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 6 lutego 2013 r. — Marcuccio przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Skarga o odszkodowanie — Niezgodność z prawem — Przesłanie pisma dotyczącego wykonania wyroku przedstawicielowi skarżącego w postępowaniu odwoławczym od tego wyroku — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej — Artykuł 94 lit. a) regulaminu postępowania) 35	35
2013/C 147/67	Sprawa F-79/12: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 29 stycznia 2013 r. — Brus przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Skarga wszczynająca postępowanie — Wymogi formalne — Przedstawienie podnoszonych zarzutów — Skarga oczywiście niedopuszczalna) 35	35
2013/C 147/68	Sprawa F-131/12: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 11 marca 2013 r. — Marcuccio przeciwko Komisji (Służba publiczna — Artykuł 34 ust. 1 i 6 regulaminu postępowania — Skarga wniesiona faksem w terminie do wniesienia skargi — Odręczny podpis adwokata różny od podpisu umieszczonego na przesłanym pocztą oryginale — Przekroczenie terminu do wniesienia skargi — Oczywista niedopuszczalność) 35	35
2013/C 147/69	Sprawa F-101/12: Skarga wniesiona w dniu 24 września 2012 r. — ZZ przeciwko Komisji 36	36
2013/C 147/70	Sprawa F-150/12: Skarga wniesiona w dniu 13 grudnia 2012 r. — ZZ przeciwko Parlamentowi 36	36

CENY PRENUMERATY w 2013 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 420 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	910 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL